

Natanielis Niumanas

Kamilės ir Domo kosminiai nuotykiai

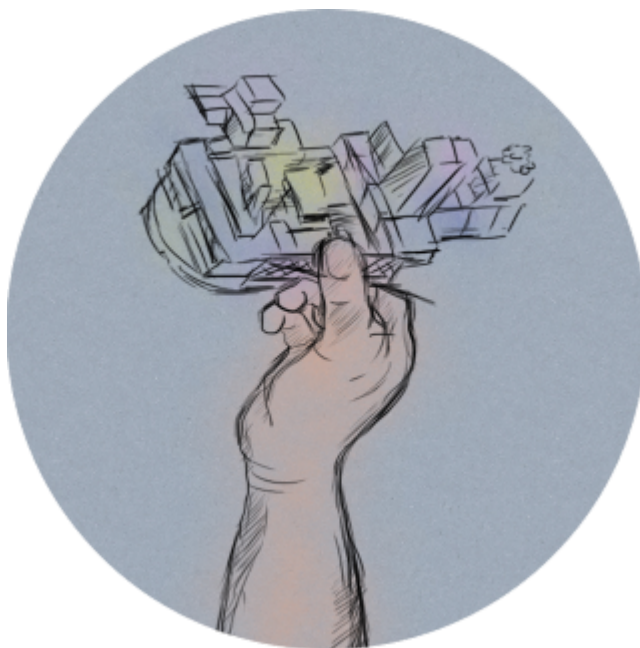

Romanas ikimokyklinukams

Natanielis Niumanas

KAMILĖS IR DOMO KOSMINIAI NUOTYKIAI

Romanas ikimokyklinukams

Viršelis ir iliustracijos – Gita Balžekaitė

Redaktorė – Rima Budrytė

„Naujo vardo“ elektroninių knygų tekstų [autorių teisės](#) priklauso šių knygų autoriams; visų kitų kūrybinių darbų autorių teisės atitinkamai priklauso šiuos darbus atlikusiems asmenims. Lietuvoje autorių teisės saugomos [Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo](#).

www.naujasvardas.lt

2015

„Sūnui (jau septynmečiam) knyga labai patiko, perskaitė pats („prarijo“ per dvi dienas) ir labai džiaugėsi, klausė, ar bus dar. Knygoj daug temų, kurios užveda diskusijas aktualiomis temomis – pagalba kitiems, rūpinimasis gamta ir kt. Tai didelis plusas. <...> Žodžiu, mamos išvada tokia: knygą rekomenduočiau kitiems tėvams ir jų vaikams.“

Mama Raimonda

„Mano mažajam labai patiko klausytis apie tokius puikius nuotykius, juo labiau kad pradėjus skaityti viskas pasisuko ne taip, kaip galėtume įsivaizduoti. Taigi bent berniukams, manau, tikrai turėtų patikti.“

Mama Deimantė

„Knyga labai patiko tiek sūnui, tiek man. Lengvai skaitoma, įdomi.“

Mama Rasa

„Šauni knyga vaikams. Tokia tematika rašančiam autoriui reikia palinkėti sėkmės. Labai norėčiau, kad būtų ir tęsinys.“

Tėtis Andrius

1. Kamilė ir Domas iškeliauja į kosmosą

Vieną kartą Žemės planetoje gyveno du vaikai – sesutė vardu Kamilė ir jos broliukas vardu Domas. Kamilei buvo treji metukai, o Domui – net šešeri. Jie buvo labai geri draugai, kasdien kartu žaisdavo, kartu valgydavo, kartu valydavosi dantukus ir kartu eidavo miegučio į savo lovytes.

Ar Kamilė ir Domas buvo paklusnūs vaikai? Na, reikia pasakyti, būna ir paklusnesnių. Domas – kiek padykęs, Kamilė – kiek neklaužada, bet abu labai mylėjo mamą, tėtį ir vienas kitą. Todėl visi žinojo, kad Kamilė ir Domas – geriukai, kurie tik kartais pasipeša, neklauso, ožiuojasi ir verkia. Kaip ir visi kiti vaikai Žemės planetoje.

Vieną gražų saulėtą rytą Kamilė ir Domas pabudo, apsirengė, pažaidė, papusryčiavo, pažaidė, papietavo, pažaidė, panuobodžiavo, vėl pažaidė, dar pažaidė ir vėl pažaidė... Kol galų gale nebeliko žaidimų, kuriuos dar norėtusi žaisti.

– Nuobodu, – tarė Domas.

– Nuobodu, – sutiko Kamilė.

– Tėti, eime pažaisti, – pakvietė Domas.

– Mamyte, pažaiskime, – kvietė ir Kamilė.

Bet mama plovė indus, tėtis dirbo prie kompiuterio. Atsisėdo Kamilė ir Domas vidury savo kambario, paspardė kojomis atsibodusius žaislus, atsiduso vieną, antrą, trečią kartą. Domas liūdnai paėmė į rankas kosminį laivą, kurį iš ryto pats sukonstravo iš „Lego“ kaladėlių.

– Norėčiau su tavimi, Kamile, skristi šiuo kosminiu laivu į kosmosą, – pasakė Domas. – Nes nusibodo man visi žaidimai...

– Ir aš norėčiau! Skriskime, Domai! – apsidžiaugė Kamilė, atidarė pirštu kosminio laivo liuką (taip vadinasi durys kosminiuose laivuose) ir pamėgino įkišti į vidų bent ranką, tačiau tilpo tik du pirštukai.

– Domai, aš netelpu! – nuliūdo Kamilė.

– Žiūrėk, čia kosminio laivo vairinė, iš kur jį reikia vairuoti, čia variklis, čia lovytės, čia stalas, prie kurio galima valgyti, o čia televizorius, kuris rodo filmukus... – rodė Domas. – Bet mes į jį netilpsime, nes čia žaislinis kosminis laivas, kvailute. Nebent turėtume burtų lazdelę ir padidintume jį...

– Va burtų lazdelė! – šūktelėjo Kamilė, sugriebusi paprastą pagaliuką iš kažkurio žaidimo. – Tuo užbursiu!

Tada stiprokai trinkelėjo lazdele per kosminį laivą, taip stiprokai, kad Domas jau norėjo užpykti ant jos, bet staiga išsižiojęs nuo jo atšlijo, mat šis pradėjo pastebimai keistis. Atšlijo ir Kamilė.

Pirmiausia kosminis laivas išėjo į ilgį – pasidarė ilgumo per visą kambarį. Tada išaugo į aukštį – pasiekė kambario lubas ir net užkliudė lempą palubėje. O tada išsiplėtė į plotį – taip, kad kambaryje nebeliko laisvos vietos, ir Kamilė su Domu vos suspėjo išokti per liuką į jo vidų. Būtų bent kiek uždelsę – ir besiplečiantis kosminis laivas būtų juos priplojęs prie kambario sienos.

– Žiūrėk, mes vairinėje, – pasakė Domas. Jis susidomėjęs apžiūrinėjo kosminio laivo šturvalą (taip vadinasi vairas kosminiame laive), spalvotus mygtukus prie jo. Kamilė irgi žiūrėjo pralindusi Domui pro pažastį.

– Raudonas mygtukas – užvesti variklį, – paaiškino Domas. – Geltonas – užprogramuoti laivą, kas jis skristų ten, kur reikia. O žalias... kad jau skristum!

– Skrendam! – suskato džiaugsmingai šokinėti Kamilė. – Į kosmosą, pas žvaigžduotes!

– Į kosmosą? Gerai, Kamile, bet pirma reikia atsisėsti į sėdynes ir prisisegti saugos diržus. Kitaip gali iškristi.

– Prisisegiau!

– Gerai, tada įsikibk į sėdynes atramas ir laikykis, nes gali gerokai papurtyti.

Domas paspaudė raudonąjį mygtuką. Kosminis laivas sudrebėjo, pradėjo ūžti panašiai kaip tėčio automobilis. Plačiai prasivėrė kambario langas.

– Dabar aš noriu paspausti, Domai, – paprašė Kamilė.

– Gerai, spausk geltoną mygtuką, – nusileido Domas. – Ir būtinai pasakyk, kur nori nuskristi, kad kosminis laivas žinotų.

– Noriu nuskristi į kosmosą, – pasakė Kamilė spausdama geltonąjį mygtuką.

Tada Domas be žodžių paspaudė žaliajį mygtuką.

Kosminis laivas lėtai pajudėjo: iš pradžių kiek pakilo nuo grindų, atsargiai išskrido pro langą, pasisuko priekiu į dangų, o tada jau kad ūžtelėjo! Kamilė ir Domą kažkokia nematoma jėga net prispaudė prie sėdynių.

Abudu pro iliuminatorius (taip vadinasi langai kosminiuose laivuose) matė, kaip apačioje tolsta Žemė – automobiliai, žmonės, namai, gatvės tampa mažučiai, lyg žiūrint nuo didelio kalno. Iliuminatoriuose sušmėžavo balti pūakai – tai kosminis laivas nūrė į debesis. O paskui pūakai išsisklaidė ir suspindo žvaigždės – jos darėsi vis ryškesnės ir ryškesnės.

Kamilė ir Domas pajuto, kad nematoma jėga jau nebespaudžia jų prie sėdynių.

– Kamile, mes jau kosmose, – pasakė Domas. – Galime atsisėgti saugos diržus.

– Gerai, Domai, – sutiko Kamilė. Abu vaikai atsisėgė diržus, atsistojo, priėjo arčiau prie vieno iliuminatoriaus, prigludo veidukais prie jo stiklo ir žvelgė į begalybę žvaigždžių. Iš Žemės niekada jų nesimatydavo tiek daug ir tokių gražių: vienos buvo žalios, kitos – mėlynos, dar kitos – oranžinės, o kiek dar matėsi baltų, raudonų, geltonų, net violetinių! Žvaigždės – nuo didelių iki visai mažų – buvo susispietusios į grupeles apskritimais, stačiakampiais, trikampiais, virvutėmis, spiralėmis.

– Tai žvaigždynai, – paaiškino Kamilei Domas, kuriam apie žvaigždynus iš knygos kažkada skaitė mama.

Kai atsibodo stebėti žvaigždes, Kamilė ir Domas nutarė geriau apžiūrėti savo kosminį laivą. Priėję prie stalo jie rado vakarienę, kurią jiems pagamino stebuklingas kosminis laivas. Skaniai prisivalgę ypatingo skanumo kosminių varškėčių, broliukas ir sesutė pasižiūrėjo filmuką per televizorių, išsivalė dantukus ir atsigulė į kosminio laivo lovytes – padėjo galvas ant sidabro spalvos minkštų kosminių pagalvių ir užsiklojo sidabro spalvos šiltomis kosminėmis antklodėmis.

– Labanakt, Domai, – pasakė Kamilė.

– Saldžių sapnų, Kamile, – palinkėjo Domas.

Kosminis laivas užgesino šviesą ir vaikučiai ramiai užmigo, žinodami, kad kitą dieną jų laukia nuostabūs nuotyčiai kosmose.

2. Kamilė ir Domas sutinka savo angelus

Atsibudę kitą rytą Kamilė ir Domas šiek tiek nustebo: kas čia dabar, jie guli keistose lovytėse su sidabro spalvos pagalvėmis ir antklodėmis. Domas beveik iškart prisiminė, kad jie vakar iškeliavo į kosmosą ir dabar yra savo stebuklingai padidėjusiame kosminiame laive, o Kamilė pradėjo šniurkščioti:

– Noriu mamytės...

– Kamile, mes dabar kosmose, o mamytė liko namie, – paaiškino Domas. – Bet tu nenusimink, mūsų laukia daugybė kosminių nuotykių!

– Gerai, eime pas nuotykius, – nusiramino Kamilė. Iš tiesų jai ramiau tapo ne todėl, kad laukia nuotyčiai, o todėl, kad broliukas – toks ramus ir rūpestingas.

Vaikai su visomis pižamytėmis ir antklodėmis persikraustė į kosminio laivo svetainę, įsijungė televizorių. Televizorius, reikia pasakyti, irgi buvo stebuklingas – visi kanalai rodė vien vaikiškus filmukus, tiek jau matytus, tiek visiškai naujus, kažkokius kosminius, greičiausiai skirtus nežemiškiems vaikučiams.

Bežiūrėdami filmukus vaikai užuodė, kad nuo kosminio laivo viryklės jau gardžiai kvepia koše, tad greitai persirengė ir sėdo prie stalo pusryčiauti. Kosminis laivas labai skaniai gamino valgyti – Kamilė ir Domas sukirto viską iki paskutinio kąsnelio ir net šaukštus aplaižė.

O papusryčiavę pradėjo galvoti, kur čia dabar pasukti ieškoti nuotykių – kosmosas juk toks platus, gali skristi ir pirmyn, ir atgal, ir kairėn, ir dešinėn, ir viršun, ir apačion.

– Norėčiau aplankyti raudonąją planetą Marsą, – pasakė Domas. – Ten greičiausiai auga raudonos gėlės, stovi namai su raudonais stogais ir visos mašinos – vien tik raudonos...

– Noriu į audrą... pakyla vėjas... žaibai tik tvykst... griaustinis grum grum grum... oi baisu... – įsijautė Kamilė.

Ką gi, kilo šioks toks ginčas. Paprastai Domas nusileisdavo mažesnei sesutei, bet dabar kiek baiminosi, kad audra nepakenktų kosminiam laivui, kurio tvirtumas juk dar neišbandytas.

Tačiau, kol vaikai ginčijosi, atsitiko šis tas netikėta. Kosminis laivas pats pradėjo mažinti greitį – palengvėle mažino, mažino, mažino, kol visiškai sustojo.

– Kas čia dabar?! – pasipiktino Domas ir kartu su Kamile paknopstomis nubėgo prie iluminatoriaus pažiūrėti, kodėl laivas sustojo. Priekyje matėsi mažytė balta planeta, ant kurios sėdėjo dvi didelės baltos būtybės. Domas jau tiesė ranką paspausti geltonąjį mygtuką, kad duotų laivui komandą pašalinti kliūtį iš kelio, o jei nepašalintų, tai bent jau priverstų laivą apskristi ją, tačiau Kamilė sugriebė Domą už rankos:

– Palauk, Domai, nespausk...

Baltos būtybės atsistojo, išskleidė baltus sparnus ir ėmė skristi link Kamilės ir Domo kosminio laivo. Tuk tuk tuk, – pasigirdo beldimas į liuką.

– Kas ten? – paklausė Domas žiūrėdamas pro liuko akutę.

– Čia mes, angelai.

– Bet aš jūsų nepažįstu, o mamytė sakė neatidaryti nepažįstamiems...

Vienas mirksnis – ir angelai jau kosminio laivo viduje, nors liuko niekas neatidarė.

– Labas, Kamile, labas, Domai, – pasisveikino vienas jų. – Neišsigąskite, mes tiesiog mokame pereiti kiaurai sienas.

– Dar mes mokame tapti nematomi, – paaiškino antrasis. – Susipažinkime: mano vardas Dangelas, o mano draugo vardas – Langelas.

– Mums mamytė jau skaitė angelų pasakas, bet ten buvo kiti angelai... – suabejojo Kamilė.

– Visiškai teisingai, angelų yra tiek pat daug, kiek ir vaikų, – paaiškino angelas Dangelas. – Kiekvienas vaikas turi savo angelą.

– O jūs kieno angelai? – paklausė Domas.

– Aš – tavo. O Langelas – Kamilės, – atsakė angelas Dangelas.

– Labai malonu, prašau užėti į svečius, – mandagiai pakvietė nuosavu angelu labai apsidžiaugusi Kamilė, nuvedė juos prie stalo, kosminis laivas visiems išvirė arbatos ir net ištraukė lėkštutę saldainių!

– Ar jūs esate labai stiprūs ir geri, patys tikriausi angelai? – gardžiuodamasis saldainiu paklausė Domas.

– Tikrai taip, – atsakė angelas Dangelas.

– Na, geri tai geri, bet yra ir geresnių už mus... – pasimuistė kėdėje angelas Langelas.

– Kodėl? – paklausė Domas.

– Jei būtume patys geriausi, mums tada nebesinorėtų daryti gerų darbų ir tapti dar geresniems. Pasaulis sudarytas taip, kad kiekvienas angelas irgi turi savo angelą, dar stipresnį ir geresnį, ir nori būti panašus į jį.

– Ir mes norime būti panašūs į jus, – prisipažino Kamilė. – Ar mes irgi angelai?

Angelai Dangelas ir Langelas pradėjo juoktis.

– Kai labai nori ir stengiesi, tai galų gale savo tikslą ir pasieki, – tarė angelas Dangelas.

– Kaip reikia stengtis? Dirbti angelų darbus, kovoti su blogiukais ir gelbėti pasaulį? – paklausė Domas.

– Net ir darydamas mažus gerus darbus jau tampi šiek tiek panašus į savo angelą, – paaiškino Langelas. – Matai, net ir angelai labai retai gelbėja visą pasaulį iš karto, dažniausiai kasdien padeda vienam kitam į bėdą

pakliuvusiam vaikučiui ar net kokiam suaugusiam žmogui. O kai išgelbėji visus visus, kuriems reikia pagalbos, tada ir visas pasaulis tampa išgelbėtas.

– Ar mums irgi reikia gelbėti vaikučius? – didelėmis akimis sumirksėjo Kamilė.

Angelai nusišypsojo.

– Jūs gelbėkite mažesnius ir silpnesnius už save. Pirmiausia tapkite angelais savo katinui, visokiems šuniukams, vabaliukams ir paukščiukams, neskraukite, nelaužykite savo žaislų, – patarė angelas Langelas.

– O jei dar rūpinsitės vienas kitu, mamyte bei tėčiu, močiutėmis ir seneliu, tai labai greitai tapsite stiprūs ir geri kaip angelai, – pratęsė angelas Dangelas.

– Ar mums išaugs sparnai? – viltingai paklausė Kamilė.

– Na... mes dar negirdėjome, kad taip atsitiktų, bet jūs galite būti pirmieji, tiesa? – tarė angelas Dangelas.

– Tiesa... – nelabai ryžtingai kartu atsakė Kamilė ir Domas.

Kiek pasisvečiavę pas vaikus, angelai susiruošė skristi.

– Mums jau metas, – tarė angelas Langelas. – Dabar skrendame dirbti savo angeliškų darbų, bet dažnai jus aplankysime.

– Ir į svečius atskrisime, ir per sapnus užsuksime, – pridūrė angelas Dangelas.

– O jei ištiks kokia nelaimė, tuoj pat atskubėsime, jums tereikia ištarti burtažodį „Mano angele, gelbėk mus nuo pikto“, – pratęsė angelas Langelas.

– Dabar, kai mes išskrisime, jūs pirmiausia susiraskite planetą, kur įsirengsite savo kosminius namus, kad turėtumėte kur pailsėti po kosminių nuotykių, – patarė angelas Dangelas. – Kamile, ar turi tą burtų lazdelę, kuria padidina kosminį laivą?

– Turiu! – apsidžiaugė Kamilė, kuri iš tiesų buvo pasiėmusi lazdelę.

– Labai gerai, – tarė angelas Dangelas. – Kai išsirinksite labiausiai patinkančią planetą, pastatykite joje žaislinius namučius ir palieskite burtų lazdele. Atsitiks taip pat, kaip su kosminiu laivu: namučiai taps tikri, dideli.

Angelai atsisveikino su vaikais ir išskrido. O Kamilė su Domu nuėjo į kosminio laivo vairinę, atsisėdo į sėdynes ir prisisegė saugos diržus.

– Kamile, galiu dabar aš pasakyti laivui, kur skristi? – paprašė Domas. – Dabar juk mano eilė.

Kamilė linktelėjo galvą. Domas paspaudė raudonąjį mygtuką – pradėjo veikti kosminio laivo varikliai. Paspaudė geltonąjį mygtuką – laivas pasislinko kiek į šoną, gal galėtų aplenkti baltąją angelų planetą. Tada Domas tarė:

– Norime skristi apžiūrėti trijų pačių gražiausių visame kosmose planetų, kur galėtume įsirengti savo kosminius namučius.

Ir paspaudė žaliąjį mygtuką.

Kamilės ir Domo kosminis laivas leidosi į naują kelionę – ieškoti kosminių namų.

3. Kamilės ir Domo kosminiai namai

Kamilė ir Domas sėdėjo kosminio laivo vairinėje ir žiūrėjo į pro šalį lekiančias spalvotas žvaigždes, planetas, kometas, asteroidus, meteoritus ir šiaip akmenėlius. Jie skrido ieškoti planetos savo kosminiams namučiams.

Retkarčiais Domas pasukdavo kosminio laivo šturvalą į kairę ar dešinę – kad iš arčiau pamatytų kurią nors gražesnę žvaigždę ar uodeguotą kometą, tačiau iš tiesų laivo vairuoti nereikėjo, jis pats žinojo, kur skristi. Po kiek laiko vaikai pradėjo nuobodžiauti, tad atsisegė saugos diržus ir nuėjo į kosminio laivo svetainę. Čia rado popieriaus ir pieštukų, dažų ir teptukų, žirkles, klijų, visokių kitokių įdomių ir reikalingų dalykėlių. Domas nupiešė kosminį laivą, Kamilė – angelus Dangelą ir Langelą. Tada abu karpė ir klijavo iš spalvoto popieriaus paveikslus savo būsimiems kosminiams namučiams – kad būtų kuo papuošti jų sienas.

Paskui kosminis laivas paruošė jiems pietus – labai skanią sriubą ir keptų bulvyčių. O kai vaikai pavalgė, laivas pradėjo mažinti greitį ir Kamilė su Domu pamatė, kad jis artėja prie labai gražios žalios planetos.

Dunkst –laivas nusileido ant planetos paviršiaus. Vaikai atidarė liuką ir išlipo.

Pirmiausia net prisimerkė nuo skaisčios saulės, o kai akys priprato, pamatė, kad atsidūrė labai gražioje vietoje, kur šilta ir ramu, žydi gėlės, žaliuoja vešlūs medžiai. Kamilei ir Domui labai patiko. Jie surado ir gražų negilų ežerėlį ir jame išsimaudė. Vanduo buvo labai švarus ir šiltas.

Tačiau po kiek laiko Kamilė paklausė:

- Domai, kur kiti vaikai, kiti žmonės, kur namai, mašinytės, parduotuvės?
- Eime paieškosim, – pasiūlė Domas.

Jie vaikščiojo ilgai ilgai, tačiau visoje planetoje nepamatė nė vieno gyvo padarėlio, net pelytės.

– Ši planeta negyvenama, man čia bus nuobodu, – pasakė Domas.

– Man irgi bus nuobodu, – pritarė Kamilė. – Skrendam į kitą planetą!

Vaikai įlipo į kosminį laivą ir leidosi toliau. Šįkart skrido trumpiau – po pusvalandžio laivas vėl sulėtino greitį ir nutūpė.

Kai tik Kamilė ir Domas išlipo iš laivo, net apstulbo nuo triukšmo ir margumyno: visur aplinkui, kiek tik akys matė, driekėsi įvairiausios žaidimų aikštelės, pilnos linksmų vaikų. Sūpynės, čiuožyklos, karuselės, smėlio dėžės, kabantys tiltai, dviračiai, triratukai, paspirtukai, mašinytės, kamuoliai, visokiausi žaislai – ko tik čia nebuvo! Grojo linksma muzika, o vaikai ėmė žaislus, kokius tik norėjo, ir visiems jų užteko.

– Čia rojus, – tarė Domas.

– Rojus, – pritarė Kamilė. – Eikime žaisti.

Jie žaidė, kol baigėsi jėgos.

– Aš jau pavargau, Domai, – pasiskundė Kamilė. – Eikime pailsėti.

– Ir aš... Eikime... – pritarė Domas.

Jie norėjo išeiti iš žaidimų aikštelės, tačiau... pakliuvo į kitą, dar didesnę, kur buvo dar daugiau vaikų ir dar garsiau grojo muzika. O kai išėjo iš šitos žaidimų aikštelės – pakliuvo į dar didesnę, paskui – į dar ir dar didesnes.

– Domai, skriskime kitur, – Kamilės balse jau girdėjosi verksmingos gaidelės, – man čia nebepatinka.

– Gerai, – sutiko Domas, paėmė Kamilę už rankos ir per žaidžiančių vaikų būrius nutempė iki kosminio laivo. Kai laivas pakilo, broliukas ir sesutė lengviau atsiduso.

– Šitoje planetoje smagu, bet per daug triukšminga, – tarė Domas. – Mes geriau čia atskriskime kurią kitą dieną pažaisiti, tačiau namučių norėčiau ramesnėje planetoje.

Kai vaikai baigė valgyti vakarienę, kosminis laivas ėmė leistis į trečiąją planetą. Kamilė ir Domas susidomėję žiūrėjo, kaip apačioje vis artėja gražus kaimelis, kuriame stovi jaukūs mediniai namukai šiaudiniais stogais, o kiemuose žydi gėlės ir žaidžia vaikai.

Dunkst – laivas nusileido, liukas atsivėrė. Kamilė ir Domas išlipo ant žalios pievos, apsižvalgė. Kairėje pusėje žaliavo medžiai ir telkšojo mažas gražus ežerėlis, dešinėje driekėsi iš viršaus matytas kaimelis, iš kažkurio namuko girdėjosi negarsi maloni muzika, kvepėjo ant laužo kepama mėsa.

– Žinai, Kamile, čia yra ir kur pailsėti, ir kur pažaisti. Ir vaikų yra, bet ne per daug. Ar tau patinka? – paklausė Domas.

– Patinka, – atsakė Kamilė. – Statykime čia namučius.

Vaikai nuėjo į kosminį laivą, tarp žaislų rado „Lego“ kaladėlių kibirėlį ir išnešė jį ant pievelės. Tada susikaukę pradėjo statyti.

– Čia bus sienos, langai, čia durys, čia koridorius, – dėliojo kaladėles Domas.

– Čia bus virtuvė, – dėliojo ir Kamilė.

– O čia – svetainė! – tęsė darbą Domas.

– Čia mūsų kambarys ir lovytės, – padėjo jam Kamilė.

– Dar reikia vonios, tualetu ir balkono, – nutarė Domas.

– Dar reikia gėlyčių, – namučius gražino Kamilė.

Abu kartu pastatė stalus, kėdes, televizorių ir net kompiuterį, spintą drabuželiams, nepamiršo ir viryklės, skalbimo mašinos, dulkių siurblio. Dar nutarė, kad reikia židinio, sūpynių ir čiuožyklės kieme, taip pat – garažo kosminiam laivui. Vos užteko kaladėlių tokiai daugybei statinių. O kai viską sudėliojo taip, kaip jiems patiko, uždėjo namučiams stogą ir prilipdė kaminą.

– Na, Kamile, kur tavo burtų lazdelė? – patenkintas bendru darbu paklausė Domas.

Kamilė nubėgo į kosminį laivą, atsinešė lazdelę ir palietė ją žaislinius namučius.

Atsitiko taip pat, kaip su kosminiu laivu: namučiai ištįso į ilgį, išaugo į aukštį, išsiplėtė į plotį, sienos tapo medinės, langai – stikliniai, stogas – šiaudinis, o iš kamino pradėjo rūkti dūmai.

– Kaip gražu... – tyliai pasakė Kamilė.

Vaikai įėjo į namų vidų. Čia buvo gera ir jauku. Atsidarę langą broliukas ir sesutė pasigrožėjo, kaip leidžiasi saulė ir vakaro dangus nusidažo raudonai raudonai, paskui, kaip buvo įpratę, pusvalandį pažiūrėjo filmukus per televizorių, išsivalė dantukus, apsivilko pižamytes ir atsigulė.

– Labanakt, Kamile, – pabučiavo sesutę Domas.

– Saldžių sapnų, Domai, – pabučiavo broliuką Kamilė.

Ir, kadangi buvo labai pavargę, abu iškart užmigo. Juk reikėjo gerai pailsėti, kad turėtų daug jėgų naujiems kosminiams nuotykiams, laukiantiems rytoj.

4. Kamilės ir Domo kosminis žaidimas

Kitą ankstų rytą Kamilė ir Domas pabudo ir labai apsidžiaugė, kad yra jaukiuose kosminiuose namučiuose, kuriuos vakar patys pasistatė – vadinasi, ir šiandien tęsis jų nuotyčiai kosmose.

Kai tik pažiūrėjo rytinius filmukus ir papusryčiavo, greitai apsirengė ir išėjo į lauką – apsižvalgyti, kas gi vyksta šioje gražioje planetoje.

Vieno medinio namuko kieme rado gražų būrelį žaidžiančių vaikų.

– Labas, – pasisveikino Kamilė ir Domas.

– Labas, – pasisveikino vaikai. – Iš kur jūs atvykote?

– Mes iš Žemės, – paaiškino Domas, – atskridome kosminiu laivu ieškoti kosminių nuotykių. O ką jūs čia darote?

– Mes čia gyvename, o šiuo metu išėjome į kiemą pažaisti, – paaiškino vaikai.
– Žaiskime gaudynes!

Kamilė ir Domas mielai įsitraukė į žaidimą. Reikėjo žaisti taip: vienas vaikas gaudo visus kitus, o kurį pasiveja ir paliečia ranka – tada tas tampa gaudytoju. Bėgiojo ir gaudė vienas kitą, kol pavargo ir sugriuvo visi ant žolės pailsėti.

– Mes jau eisime namo pietauti, – pasakė vienas iš vaikų. – O paskui vėl čia ateisime. Ar jūs ateisite?

– Ateisime, – pažadėjo Kamilė ir Domas.

Papietavę jie vėl išėjo į lauką pas vaikus, tada žaidė daugybę kitų žaidimų – laipiojo po medžius, mėtė į taikinį strėlytes, gaudė kamuolį, čiuožinėjo nuo čiuožyklės, suposi sūpynėse, net nuėjo į ežerėlį išsimaudyti, o kai išsimaudė – statė smėlio pilis ant ežerėlio kranto.

– O ką jūs labiausiai mėgstate žaisti? – paklausė Domas vaikų. – Ar turite kokią ypatingą kosminį žaidimą?

– Labiausiai mums patinka žaisti kūrėjus, – atsakė viena vyresnė mergaitė su kasytėmis ir akinukais, vardu Nora.

– Kareivius? – nesuprato Kamilė.

– Ne, kūrėjus, – nusijuokė Nora. – Nuo žodžio „kurti“. Kurti reiškia padaryti ką nors, kas suteikia džiaugsmo kitiems, ne tik tau. Jei padarai sumuštinį ir jį pats suvalgai – vadinasi, tik padarai sumuštinį. O jei padarai sumuštinį ir jį atiduodi broliui – vadinasi, sukuri sumuštinį. Supranti?

– Nesuprantu... – nuoširdžiai atsakė Kamilė.

– Nenusimink, ir aš ne iki galo suprantu. Bet, pavyzdžiui, jei pastatai iš smėlio pilį ir pati su ja žaidi, tai vadinasi – tik pastatai pilį. O jei pastatai pilį ir ją parodai mamytei, kad galėtų pasigrožėti – vadinasi, ją sukuri. O jei pastatai pilį ir leidi su ja žaisti broliukui ir net kitiems vaikams – tai jau tikrų tikriausiai ją sukuri. Ir kuo daugiau vaikų su pilimi žais, tuo labiau ta pilis bus sukurta, o ne tiesiog pastatyta.

– Bet Domas sugriaus mano pilį... – suabejojo Kamilė.

– Taip gali atsitikti, – skėstelėjo rankomis mergaitė Nora. – Bet tada tu būsi nepripažinta kūrėja – taip vadinasi tie, kurių kūrinius kiti paniekina. Vis tiek kūrėja. Man tėtis pasakojo, kad tarp suaugusių žmonių daug daugiau nepripažintų kūrėjų, negu pripažintų.

Domas tuo metu smarkiai galvojo, o po kiek laiko tarė:

– Bet jei aš žinosiu, kad mano pilį gali sugriauti, aš tada jos net nepradėsiu statyti. Nenoriu, kad man būtų liūdna, kai pilis sugrius.

– O jei tu sugriausi Kamilės sukurta pilį, ar tau bus liūdna? – paklausė Nora.

– Cha, man bus linksma, – atsakė Domas.

– O Kamilė verks?

– Turbūt verks...

– O ką tu darai, kai Kamilė verkia?

– Irgi verkiu.

– Tai ar bus tau linksma?

– Nebus...

– Vadinasi, supratai esmę. Kai kitas vaikas žaidžia kūrėją, o tu sugriauni jo kūrinį, nebūna linksma nei jam, nei tau. Griauti yra tiesiog negerai. Jei griauni, tai tampa blogiukas. Gal dėl to suaugusiųjų veidai ir būna liūdni, jie dažnokai griauna vienas kito kūrinčius.

– Vienoje pasakoje girdėjau, kad suaugę liūdni, nes nebemoka žaisti, – prisiminė Domas.

– Kad moka ir žaidžia, tik jų žaidimai kitokie, rimtesni: jie stato tikras pilies ir kitokius nežaislinius dalykus, – paaiškino Nora. – Deja, dažniausiai stato patys sau, ne kitiems. Suaugę vis rečiau laikosi pagrindinės kūrėjų žaidimo taisyklės.

– Kokios? – paklausė Domas.

– Sukurk pilį kitam – ir jis sukurs tau. O sugriautos pilys suteikia tik liūdesį. Tai kaip toliau elgsiesi, Domai, ar griausi Kamilės kūrinčius? O gal verčiau ką nors sukursi Kamilei?

– Stengsiuosi negriauti. Bet kai griaunu, pamirštu, kad paskui bus liūdna...

– Abu su Kamile niekada nebepamirškite, gerai?

– Gerai, – pažadėjo Kamilė ir Domas. Abu labai rimtai nutarė, kad daugiau niekada negriaus nei vienas kito, nei kitų vaikų pilių, namų, mašinyčių, dëlionių ir visų kitų žaidimų.

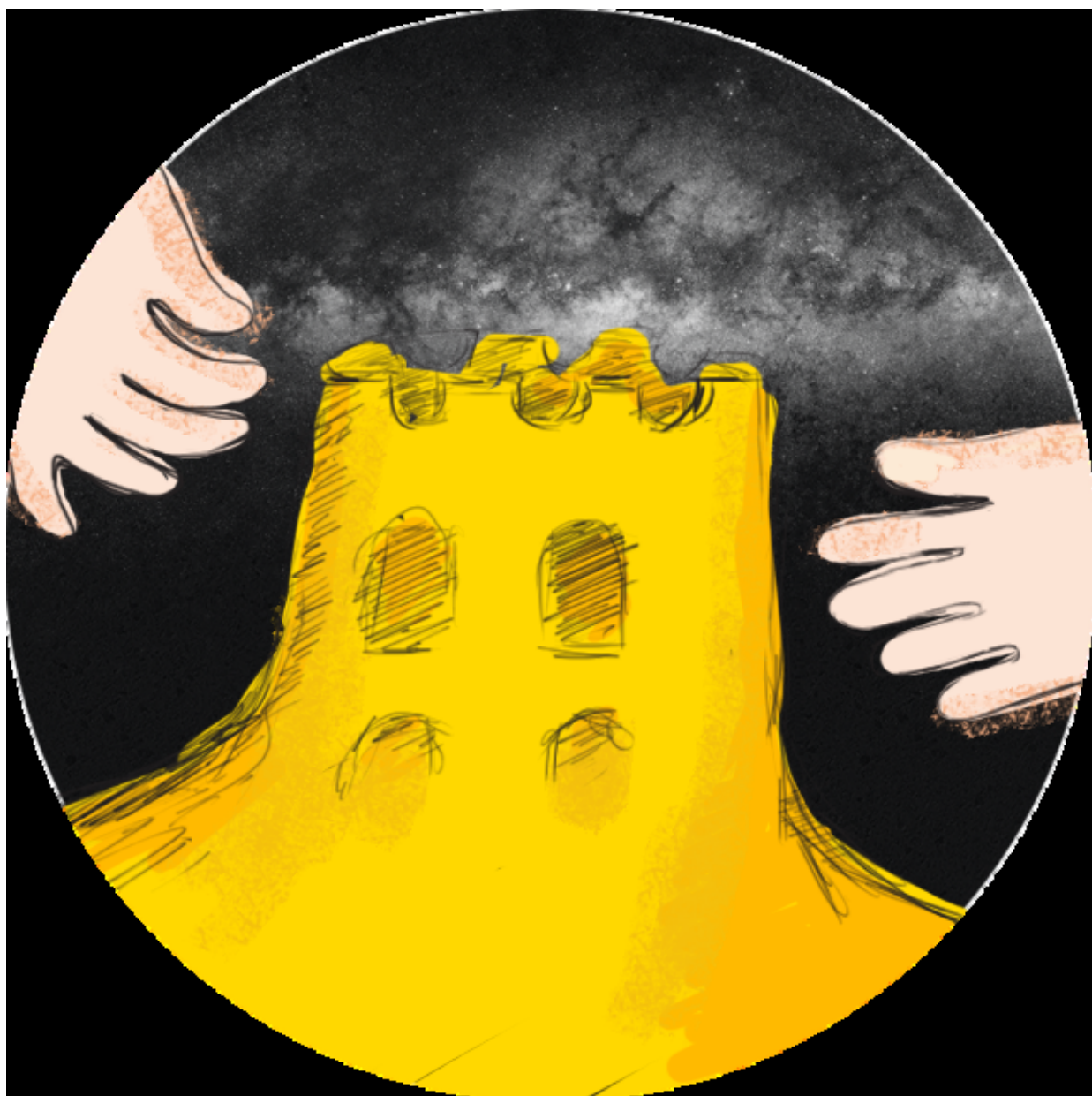
O kai vakare sugrįžo į savo kosminius namučius, Kamilė padarė sumuštinį su dešra ir sūriu:

– Čia tau, Domai.

Domas irgi padarė sumuštinį su dešra ir sūriu ir ištiesė Kamilei:

– Čia tau, Kamile, tu tikra sumuštinų kūrėja.

O tada abu draugiškai ir greitai nuėjo miegučio, kad pailsėtų prieš kitos dienos kosminius nuotykius. Net filmukus pamiršo pažiūrėti.

5. Kamilę ir Domą aplanko senelis

Naktį į Kamilės sapną atskrido angelas Langelas, o į Domo sapną – angelas Dangelas.

– Kaip laikotės? – paklausė angelas Dangelas.

– Gerai, – atsakė Kamilė:

– Mes išmokome kūrėjų žaidimo! – pasigyrė Domas.

– Šaunuoliai, – pagyrė angelas Langelas. O mes atskridome pasakyti, kad rytoj jus aplankys senelis.

– Senelis! Valio! – apsidžiaugė Domas ir ėmė šokinėti iš džiaugsmo.

– Se-ne-lis! – šokinėjo ir Kamilė. Vaikai labai labai mylėjo senelį.

– Dabar miegokite, o ryte, kai atsikelsite, laukite senelio, – pasakė angelas Dangelas. – Atia.

– Atia, – atsisveikino vaikai, apsivertė abu ant kito šono ir ėmėsi sapnuoti kitus sapnus.

Ryte Kamilė ir Domas stryktelėjo iš lovyčių ir net filmukų neįsijungė – juk šiandien atvyksta senelis! Greitai abu papusryčiavo, išėjo į lauką, atsisėdo ant medinio suolo prie namų ir ėmė laukti mataruodami kojomis, paskui – mėtydami kankorėžius į balą, dar vėliau – spardydami vienas kitam akmenėlius.

Staiga danguje pasigirdo duslus gurmėjimas, kuris kuo toliau, tuo labiau stiprėjo. Tarp debesėlių kyštelėjo spindintis daiktas, iš kurio driekėsi liepsnos liežuviai ir virto juodi dūmai. Tas daiktas vis artėjo, artėjo, kol lėtai ir grakščiai nutūpė kosminių namų kieme.

Domas perskaitė užrašą ant daikto šono:

– Se... ne... lis... Senelis! Valio, čia senelio kosminis laivas!

Vaikai pribėgo prie laivo, iš kurio jau nebevarto nei liepsnos, nei dūmai. Atsidarė liukas ir iš laivo išlipo geras, mielas, mylimas senelis.

– Labas labas, makaliūzai, – pasisveikino senelis. – Vos suradau, kur jūsų kosminiai namučiai, gerai, kad angelai papasakojo, kur skristi.

Vaikai apsikabino senelį ir ilgai jo nepaleido – taip buvo pasiilgę. O kai jau paleido, nusivedė į namučius.

– Čia jūs patys tokius namučius pasistatėte? Brač, statybininkai!

– Čia stebuklingi namučiai... mes atskridome... stebuklingas kosminis laivas... paliečiau burtų lazdele... tik užt pro langą... tada angelas Dangelas angelas Langelas... – neužsičiaupdama čiauškęjo Kamilė.

– Seneli, kaip tu atskridai? Ar tu irgi turi burtų lazdele? – paklausė Domas.

– Žinok, tikriems seneliams nereikia jokių burtų. Paėmiau didelį kibirą, pritvirtinau variklį, čia va pakaliau, čia nupjoviau, čia prisukau varžtą, ten ir ten apvyniojau viela, praplėčiau, kad visas tilpčiau, ir baigtas kriukis.

– O kaip sužinojai, kur mes esame?

– Taigi sakau, prisisapnavo man du angelai ir liepia: skrisk, seneli, į kosmosą, pakontroliuok, kaip ten anūkėliai laikosi.

– Tai gerai. Pažaiskime domino! – ėmė tempti senelį už rankos Domas.

– Pala pala, gerbiamasis, čia gali būti daug geresnių žaidimų. Nusileisdamas mačiau, kad šalia yra miškas.

– Yra! Yra! Einam į mišką! – apsidžiaugė Kamilė.

– Pasiimkime vieną pintinę grybams, kitą uogoms ir pasižiūrėkime, kokį mišką čia turite, – pasakė senelis.

Jie pasiėmė pintines ir patraukė į mišką. Kamilei ir Domui labai patiko miške, po aukštais gražiais medžiais: čia įvairiausiais balsas čiulbėjo paukščiai (senelis net mokėjo pamėgdžioti kai kuriuos!), visur augo skaniai rūgštūs

kiškio kopūstai, o jau grybų! O jau uogų! Senelis vienas pats greitai pririnko pilną pintinę gražiausių baravykų, o kartu su Kamile – ir pilną pintinę saldžių laukinių braškių. Kamilei patiko uogauti, o Domui – nelabai. Užtat senelis padarė jam lanką ir strėlių, tad jis galėjo šaudyti labai pavojingus įsivaizduojamus priešus, kad šie neužpultų uogaujančių senelio ir Kamilės ir nepasisavintų uogų.

Kai pintinės buvo jau pilnos, senelis su vaikučiais patraukė atgal į kosminius namučius. Pakeliui pasipainiojo ežerėlis, tad visi dar išsimaudė, o jau kai grįžo – senelis greitai išvirė bulvių ir prikepė baravykų ir visi labai skaniai pavalgė. Desertui buvo laukinės braškės – uogytės, skanesnės net už čiulpinukus.

– Labai gerą planetą išsirinkote, – pagyrė senelis. – Atskrisiu pas jus dar – pauogauti, pagrybauti, gal ir pažvejoti.

– Būtinai atskrisk, seneli, mes labai lauksime, – atsakė Kamilė ir Domas.

Kai atėjo vakaras, senelis susiruošė skristi atgal.

– Seneli, gal kitą kartą gali atskraidinti ir mamytę su tėčiu? – paklausė Domas.

– Klausyk, ką tau pasakysiu, – tarė senelis. – Suaugę žmonės gali skristi į kosmosą tik labai netoli, toliausiai – na, iki Mėnulio. O tolesnis kosmosas pasiekiamas tik vaikams ir seneliams. Todėl mamytės ir tėčio paimti negalėsiu.

– Mamytė ir tėtis liūdi be mūsų? – susirūpinusi paklausė Kamilė.

– O tau, vaike, štai ką paaiškinsiu: Žemėje ir kosmose laikas bėga kitaip. Kai kosmose praeina visa diena, Žemėje praeina tik viena minutė. Todėl mamytei ir tėčiui atrodo, kad jūs dabar vis dar esate namie Žemėje, užsidarę savo kambarielyje lygiai tris minutes. Jei grįšite į Žemę po savaitės – jie net nepastebės, kad buvote išskridę. Taip yra, kad vaikai ir seneliai laiko visada turi iki valios, o suaugę – niekada neturi ir tik kartoja „neturiu laiko, neturiu laiko...“

– Tai gerai, mes dar pabūsime savaitę! – apsidžiaugė Domas. – Čia labai smagu.

Senelis pabučiavo Kamilę ir Domą ir įlipo į savo kosminį laivą. Laivas suburzgė, sukibirkščiavo, iš jo pasirodė raudonos liepsnos ir juodi dūmai, tada pakilo ir išnyko tarp debesų.

Kamilei ir Domui tapo šiek tiek liūdna be senelio, tačiau jie nuėjo žiūrėti vakarinių filmukų ir greitai vėl pralinksmedėjo. O paskui išsivalė dantukus, apsirengė pižamytes, sugulė į lovytes ir ramiai užmigo.

6. Kamilė ir Domas mokosi nenuobodžiauti

Kitą rytą, kai Kamilė ir Domas linksmi stryktelėjo iš lovyčių, pažiūrėjo rytinius filmukus ir papusryčiavo, pas juos užsuko kaimynų mergaitė Nora su broliuku.

– Ką veiksite šiandien? – paklausė Nora.

– Ieškosime kosminių nuotykių, bet dar nežinome kokių, – gūžtelėjo pečiais Domas.

– Tada skriskime su mumis į kosminę mokyklėlę, – pasiūlė Nora. – Jums patiks.

– Skriskime, skriskime! – iškart užsidegė Kamilė.

– Ar toli ta kosminė mokyklėlė? – sudvejojo Domas.

– Tik už kelių šviesmečių (šviesmečiais priimta matuoti visus atstumus kosmose). Galime skristi mūsų kosminiu laivu, ar norite?

– Ne, mes norime savo laivu, – atsakė Domas. – Mes jį patys pasistatėme.

– Gerai, tai greitai ir skriskite, nes tuoj prasidės pamokėlė, – pasakė Nora, paėmė už rankos savo broliuką ir išėjo.

Kamilė su Domu apsirengė ir sėdėjo į savo kosminį laivą. Prisisėgė saugos diržus, Domas užvedė laivo variklius ir sukomandavo:

– Laive, mes norime į kosminę mokyklėlę, o jei nežinai, kur ji, skrisk paskui Noros laivą.

Ir paspaudė žaliąjį mygtuką. Laivas smagiai burgzdamas pakilo ir šovė į kosmosą.

Kelionė neprailgo – tik spėjo Kamilė ir Domas pasidairyti į kelias gražiausias žvaigždes, o laivas jau ėmė leisti kosminės mokyklėlės planetoje. Kai vaikai išlipo, Nora su broliuku jau laukė jų.

– Eisime ten, – parodė ranka Nora į gražų namą su smailiais bokšteliais.

Kol visi ėjo iki mokyklėlės, Domas paklausė:

– Ar kosminėje mokyklėlėje moko to paties, kaip ir Žemės mokyklėlėje?

– Nevisiškai, – atsakė Nora. – Dabar nepasakosiu, bet tuoj patys pamatysite. Jums tikrai patiks.

Jie pasiekė mokyklėlę. Čia jau buvo prisirinkę daug vaikų iš įvairiausių kosmoso vietų. Kamilė ir Domas pastebėjo, kad kosmose ne visi vaikai atrodo taip, kaip Žemėje: čia buvo ir rudų vaikų su pūstomis uodegytėmis, panašių į voveriukus, ir mėlynų vaikų su antenomis ant galvyčių, ir net žalių vaikų didelėmis burnomis, panašių į varliukus.

– Nebijokite, – pasakė Nora. – Vaikai gali atrodyti visaip, tačiau visi jie yra geri ir draugiški.

– Net ir varliukai geri? – paklausė Kamilė.

– Be abejo, – patvirtino Nora, – Nors jie ne varliukai, o vaikiukai. Tik mums panašūs į varliukus.

Tada visi vaikai nutilo, nes į mokyklėlę įžengė mokytojas.

Mokytojas buvo senas, aukštas, liesas, su ilga balta barzda ir kūgio formos juoda kepure, kurios viršūnėje spindėjo sidabrinė žvaigždė.

– Sveiki, vaikai. Ar pasiruošę pamokėlei? – paklausė mokytojas.

Jo balsas buvo labai malonus, o akys – geros ir linksmos.

– Pasiruošę! – visi kartu atsakė vaikai.

– Gerai, tada klausykitės. Šiandien mokysimės labai įdomaus dalyko – kaip niekada nenuobodžiauti. Ar kuriam nors teko nuobodžiauti?

– Man būna nuobodu, kai mamytė neleidžia žiūrėti filmukų ir žaisti kompiuteriu, o visi žaislai nebepatinka, – pasakė Domas.

- Ir ką tu tada darai? – paklausė mokytojas.
- Kviečiu mamytę arba tėtį pažaisti arba prašau filmukų.
- O jei nepavyksta, kas būna toliau?
- Toliau man būna liūdna.
- Įsidėmėkite, vaikai, nuobodulys visada sukelia liūdesį, – pasakė mokytojas.
- Apskritai nuobodulys yra baisus blogiukas, norintis užkariauti visą kosmosą. Ir jau tiek užkariavo, kad jo nugalėti vaikai nuobodžiauja net ir sėdėdami ant didžiausios krūvos žaislų. Kaip manote, kodėl taip yra?
- Todėl, kad žaislas atsibosta, kai su juo ilgai žaidi? – pamėgino spėti Domas.
- Visiškai teisingai, Domai. Bet ką daryti? Ieškoti naujo, dar neatsibodusio žaislo?
- Taip... naujo žaisliuko... – nedrąsiai įsiterpė Kamilė.
- Teisingai, Kamile! – pagyrė mokytojas. – O kur reiktų ieškoti naujų žaisliukų?
- Parduotuvėje? – spėjo Kamilė.
- Štai ir ne, – pasakė mokytojas. – Kamile, ar jau žaidei kosminį kūrėjų žaidimą?
- Žaidžiau, kūriau Domui sumuštinį...
- Šaunuolė. Tai va, geriausias būdas kovoti su nuoboduliu – ką nors kurti. O kurti, vaikai, galima viską ir iš visko, ką tik matai aplinkui. Parduotuvė – blogiausia vieta ieškoti naujų žaislų, nes ten juk viskas sukurta kitų žmonių, nebelieka jokio įdomumo. O tas, kas moka ir nori kurti, susikurs žaislą net ir tuščiam kambaryje.
- Iš ko galima susikurti tuščiam kambaryje? Ten juk nieko nėra? – nesuprato Domas.

– Gerai, Domai padarykime tokį bandymą, – pasiūlė mokytojas. – Sėskite su Kamile ant kėdžių štai čia, mūsų visų ratelio viduryje, ir įsivaizduokite, kad esate dviese visiškai tuščiam kambaryje. Ką jūs veiksite?

– Nieko, – atsakė Domas.

– O paskui?

– Irgi nieko, juk nėra su kuo veikti.

– O jei įsivaizduotum, kad abu su Kamile turite po nematomą lėktuvą?

– Tada... galėtume skristi vykdyti slaptos užduoties.

– Kokios?

– Apsisaugoti nuo vagių! – pasiūlė Kamilė.

– Gerai, o nematomame name apsigyventi galite?

– Galime, – atsakė Domas.

– O kurti juokingas daineles apie tuščią kambarį galite?

– Galime, net labai juokingas, – atsakė Domas.

– O jei tame tuščiam kambaryje atsirastų šaukštas, ką su juo būtų galima žaisti?

– Kad kepu pyragą ir tada duoti valgyti Kamilei...

– O jei kambaryje yra kėdės ir stalas?

– Galima užlipti, šokinėti, pasidaryti namą iš kėdžių...

– O jei yra lova?

– Žaisti slėpynes po lova, – pasiūlė Kamilė.

– Matote, kiek visko galima sugalvoti, – tarė mokytojas. – O juk jūsų kambariai pilni pačių įvairiausių daiktų, su kuriais galima sukurti tūkstančius žaidimų. Tereikia tik norėti. Kai pradės darytis nuobodu, tiesiog apžiūrėkite kambarį – nuo vieno galo iki kito. Tikiu, kad kiekvieną kart iš pamatytų daiktų galėsite sukurti naują žaislą ar žaidimą.

– Vaikai, atskleisiu jums paslaptį: kiekvienas kambarys, net jei atrodo visiškai tuščias, iš tiesų yra tiesiog iki lubų pilnas žaislų, – į visus kreipėsi mokytojas. – Jums tereikia tik atrasti, kaip tie žaislai pasislėpę. Tai turbūt pats įdomiausias užsiėmimas pasaulyje.

Tada Mokytojas pasakė, kad šios dienos pamokėlė jau baigta ir uždavė namų darbus – kiekvienam sugalvoti, koki žaidimą galima sukurti su viena vienintele medine kaladėle.

Visi atsisveikino ir išsiskirstė, Kamilė su Domu sėdo į kosminį laivą ir sugrįžo į kosminius namučius. Papietavę ėmėsi namų darbų užduoties.

Kamilė paėmė medinę kaladėlę ir labai greitai pavertė ją mažu vaikučiu, kurį sūpavo, guldė miegučio, dainavo lopšinę, sekė pasakėlę, valgydino.

Domas kiek pagalvojęs iš pradžių pavertė savo kaladėlę mašina, kuria Kamilės vaikutis galėjo važinėti, paskui – sunkvežimiu, kuris Kamilės vaikučiui vežė pieštukus, trintukus ir nematomus ginklus, dar vėliau – bomba, kurią galima sviesti į blogiukus.

– Žinai, Kamile, man patiko pamokėlė, – nutarė Domas.

– Man irgi, Domai, – pritarė Kamilė.

Broliukas ir sesutė apsikabino. Tada jie sukūrė vienas kitam po sumuštinį, suvalgė ir nutarė, kad jau atėjo laikas naujam kosminiam nuotykiui.

7. Kamilė ir Domas keliauja prie kosminės jūros

Kadangi jau buvo atlikę namų darbus, kuriuos jiems uždavė kosminėje mokyklėlėje, Kamilė ir Domas nutarė, kad nusipelnė pailsėti.

– Kur skrisime pailsėti, Kamile? – paklausė Domas.

– Prie jūros! Prie jūros! – pradėjo šokinėti Kamilė.

– Gerai, prie jūros, tai prie jūros, – neprieštaravo Domas. – Lipkime į kosminį laivą.

Vaikai įlipo, prisisegė saugos diržus.

– Kamile, dabar tu vadovauk skrydžiui, – pasiūlė Domas.

– Gerai, Domai, – apsidžiaugė Kamilė.

Ji paspaudė raudoną mygtuką, laivo varikliai pradėjo gausti. Tada Kamilė paspaudė geltoną mygtuką – laivas atsisuko priekiu į kosmosą ir pasiruošė skrydžiui.

– Norime skristi prie kosminės jūros, – pasakė Kamilė ir paspaudė žalią mygtuką.

Kosminis laivas pakilo. Apačioje nutolo kosminiai namučiai, pro šalį šmėstelėjo balti debesėliai ir vaikai atsidūrė tarp žvaigždžių. Praskrido oranžinių žvaigždžių spiečių, tada aplenkė žaliųjų žvaigždžių ūką, pralėkė mėlynųjų žvaigždžių galaktiką ir ėmė artėti prie žydros planetos. Kai jau galėjo įžiūrėti planetos paviršių, pamatė, kad visą ją sudaro žydra jūra, kurioje šen bei ten geltonavo smėlio salos su žaliomis palmėmis. Vienoje tokioje didesnėje saloje laivas ir nusileido.

Išlipę Kamilė ir Domas pamatė, kad aplinkui pilna kosminių vaikų – ir tokių, kaip jie, ir rudų su voveriukų uodegytėmis, mėlynų su antenomis ant galvyčių, žalių su plačiomis burnomis, panašių į varlytes. Jie važinėjosi dviratukais, bėgiojo, čiuožinėjo nuo čiuožyklių, valgė ledus.

– Aš noriu ledų, – pareiškė Kamilė.

– Gerai, reikia nusipirkti, – sutiko Domas.

Jie priėjo prie ledų vežimėlio.

– Mes norėtume ledų, – pasakė Domas.

– Kokių? – paklausė ledais prekiaujanti mėlyna tetulė su antenomis ant galvos. – Yra baltų vanilinių, raudonų braškinių, geltonų citrininių ir rudų šokoladinių.

– Geltonų citrininių – pasirinko Domas.

– Šokoladinių, – nusprendė Kamilė.

Tetulė jiems padavė ledus.

– Ar reikia mokėti pinigėlius? – paklausė Domas.

– Ne, čia vienintelė vieta kosmose, kur ledai nemokami. Skanaus! – palinkėjo mėlynoji antenuota tetulė.

– Ačiū, – atsakė vaikai, paėjėjo tolėliau iki suolelio ir atsisėdo ant jo suvalgyti ledų.

Kai suvalgė, patraukė prie jūros. Nusirengė ir įbrido į vandenį, kur jau žaidė daug vaikų. Jūra buvo labai negili, vanduo šiltas ir sūrus. Kartu su kitais vaikais mėtė kamuolį vandenyje, plaukiojo su pripučiamais ratais, paskui išlipę ant kranto bėgiojo nuo jūros bangų, mėtė į vandenį akmenukus (aišku, tik ten, kur vandenyje nebuvo vaikų). O paskui Domas pamatė, kad prie jūros tilto stovi keli laivai.

– Kamile, gal nori paplaukioti laivu po jūrą? – paklausė Domas. – Ten prie tilto matau laivus.

– Taip, taip, noriu! – atsakė Kamilė.

Vaikai nuėjo prie laivų. Žalias dėdė su plačia burna paaiškino jiems, kad jais plaukioti gali visi, kas tik nori, svarbu sugrąžinti laivus atgal iki vakaro. Kamilė ir Domas įsėdo į vieną ir išplaukė.

Plaukti buvo smagu – skaisčiai švietė saulė, pūtė lengvas vėjelis, virš galvų klykavo žuvėdros. Tačiau po kiek laiko vaikai pastebėjo, kad horizonte tvenkiasi tamsūs debesys. Vėjas ėmė stiprėti, jūra pasišiaušė baltomis bangomis.

– Audra artėja, – pasakė Kamilė. – Domai, laikykis.

– Ir tu laikykis, Kamile, – atsakė Domas. – Bus smagu. Smarkiai sups.

Ir iš tiesų, po kiek laiko priartėjo tikra audra. Sutemo kaip vidury nakties, ėmė baisiai švilpti vėjas, žaibai – tik tvykst, tvykst, perkūnija grum grum grum. Bangos blaškė laivelį kaip skiedrą, Kamilė ir Domas tvirtai įsikibę sėdėjo laivelio vidury ir jiems darėsi baisu, kad bangos laivelio neapverstų ir jie nenuskęstų.

Stumdė, mėtė bangos laivelį vieną valandą, kitą, o paskui audra pamažu ėmė rimti, kol visai nurimo. Vėjas susilpnėjo, bangų nebeliko, debesys išsisklaidė ir vėl suspindo saulutė. Tačiau Kamilė ir Domas žiūri šen, žiūri ten – niekur kranto nesimato. Vaikai suprato, kad audra nubloškė jų laivelį nežinia kur.

– Plaukiam, Kamile, tiesiog į priekį, vis tiek ką nors priplauksime, – pasiūlė Domas.

– Plaukiam, – pritarė Kamilė.

Ir iš tiesų, neilgai trukus jie priplaukė kažkokią salą, išlipo į ją. Tačiau žiūri – nei vaikų, nei gyvūnų, tik palmės lengvai siūbuoja vėjyje ir bangos teškena į smėlio krantą.

– Čia negyvenama sala, – padarė išvadą Domas. – Kamile, ką dabar darysime? Plauksime toliau?

– Pakvieskim angelą Dangelą ir angelą Langelą, – pasiūlė Kamilė.

– Gerai, pakvieskim, – sutiko Domas. – Prisimeni, kaip reikia kviesti? Reikia užsimerkti, labai panorėti pagalbos ir pasakyti „mano angele, gelbėk mus nuo pikto“.

Vaikai užsimerkė, labai panorėjo pagalbos ir ištarė angelų pasakytus žodžius. Staiga girdi – virš galvos plast, plast – dideliais baltais sparnais jau mojuoja jų balti angelai.

– Labas, Kamile, labas, Domai. Kokia bėda jus ištiko, kad šaukėtės mūsų? – paklausė angelai.

– Labas, angelai, mes papuolėme į audrą ir mūsų laivelį nubloškė nežinoma kryptimi, dabar negalime sugrįžti prie kosminio laivo... – paaiškino Domas.

– Ojoj, gerai, kad bangos neapvertė jūsų laivo, – pasakė angelas Langelas. – Aišku, kad mes žinome, kur jums reikia plaukti. Galime duoti kelrodę žvaigždę, kuri parodys kelią. O jei pavargote – galiu jus parskraidinti tiesiai į kosminius namučius, o angelas Dangelas atskraidins jūsų kosminį laivą. Kaip norėtumėte?

– Aš dar noriu paplaukioti jūra, – pasakė Kamilė, – o paskui dar valgyti ledų...

– Domai, o tu? – paklausė angelas Langelas.

– Ir aš dar paplaukiočiau, net audra man patiko.

– Na, gerai, tada plaukite patys, o jei ką, šaukitės mūsų pagalbos. O čia jums kelrodė žvaigždė, – angelas Dangelas pūstelėjo į saują ir sviedė saują į dangų. Danguje suspindo maža balta žvaigždutė.

– Visą laiką plaukite tiesiai į žvaigždutę ir priplauksite savo krantą, – pasakė angelas Dangelas.

– Likite sveiki, vaikai, – atsisveikino angelai.

– Likite sveiki, angelai, – atsisveikino vaikai, sėdo į laivą ir išplaukė.

Kelionė per jūrą ilgai netruko ir buvo maloni – jūra nebangavo, o priekyje švytėjo angelų žvaigždutė. Po pusvalandžio vaikai priplaukė savo krantą, gražino laivą žaliai dėdlei, o mėlynos tetulės paprašė ledų. Kamilė šįkart valgė raudonus braškinius, o Domas – baltus vanilinius ledus. O kai suvalgė – sėdo į savo kosminį laivą ir parskrido į kosminius namučius. Čia išsivalė dantukus, apsivilko pižamytes ir sugulė į lovytes.

– Žinai, Kamile, man buvo labai smagu, net audra patiko, nors ir buvo šiek tiek baisu, – pasakė Domas.

– Taip, audra... vėjas ūžt... žaibai tvykst, tvykst, perkūnija grum grum grum... man patiko, – pripažino ir Kamilė.

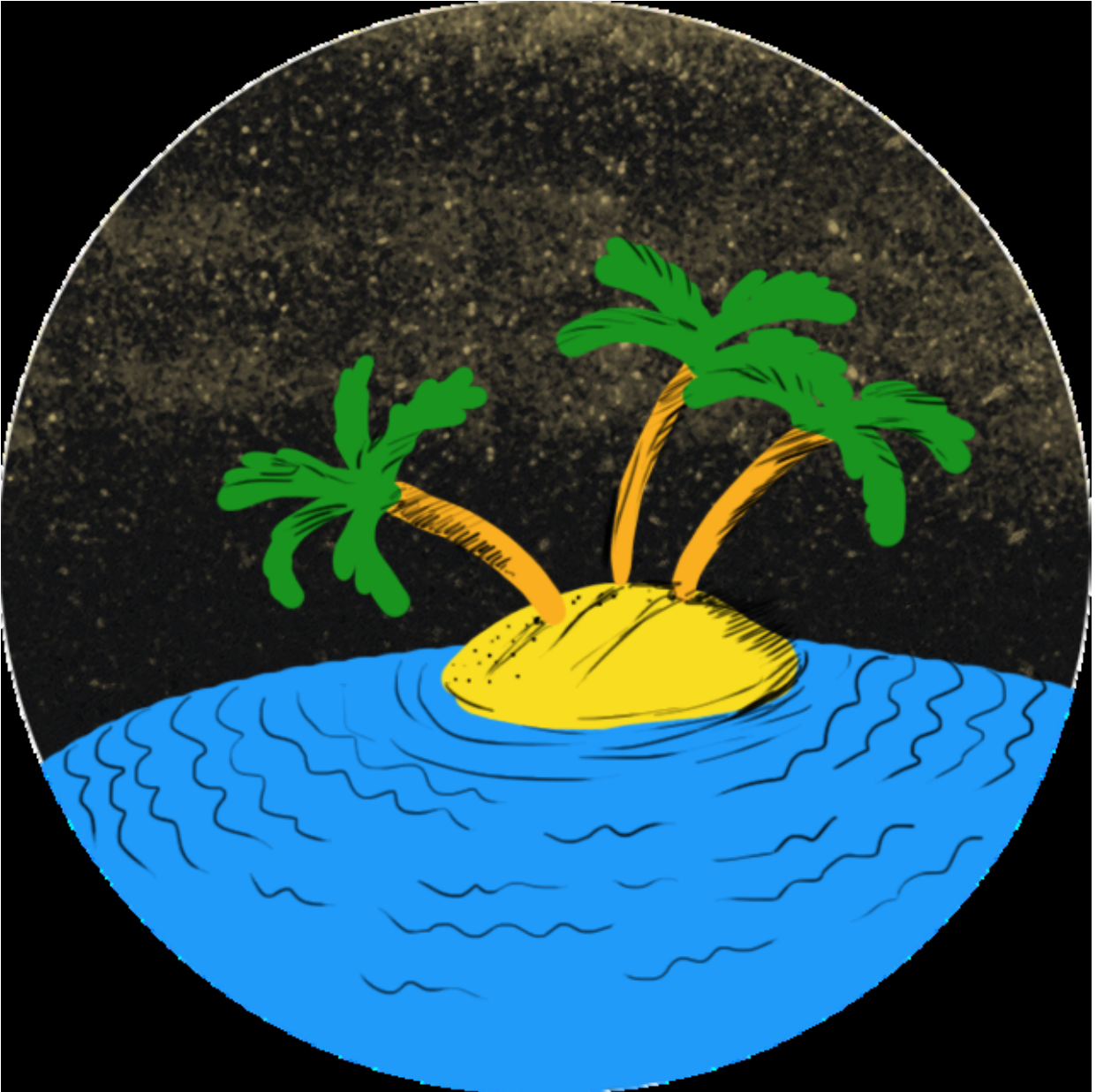
– Ir ledai buvo skanūs...

– Labai skanūs...

– Labanakt, Kamile.

– Labanakt, Domai.

Ir broliukas su sesute užmigo.

8. Kamilė ir Domas linksminasi

Ankštų rytą Kamilė ir Domas linksmi stryktelėjo iš lovyčių, nubėgo į savo kosminių namų svetainę ir įsijungė televizorių. Rodė labai keistus, linksmus kosminius filmukus – „Smalsutė stora“, „Tomas ir kėglis“ ir „Muiliukas siauraproty“.

– Juokinga, – raitėsi iš juoko Domas.

– Cha cha cha! Juokinga, – raitėsi ir Kamilė.

Tada vaikai gavo pusryčius – karštų sumuštinų.

– Kamile, čia sumušti karštiniai, – sugalvojo Domas.

– Juokinga, – įvertino Kamilė.

Kai pavalgė, Domas pažiūrėjo pro langą. O lauke lijo lietus.

– Žiūrėk, Kamile, lyja! – pašaukė Domas.

– Kaip linksmas, – pasakė Kamilė. – Lietutis!

Vaikai išbėgo į lauką – lietus buvo labai šiltas, o balos – milžiniškos kaip jūros.

– Žiūrėk, Kamile, aš iki kelių baloje! – šaukė Domas.

– Žiūrėk, aš iki bambos baloje! – šaukė Kamilė.

Tada abudu ėmė bėgioti per balas taip, kad kuo daugiau vandens išsitaškytų į šalis. Vanduo tyško ir į šalis, ir net į viršų, krito jiems patiems ant galvų. Kamilė paslydo ir šleptelėjo į didelę balą.

– Domai, aš maudausi vonioje, – juokėsi Kamilė.

– Ir aš maudausi, – tyčia atsisėdo Domas. – Atsineškim muiliuką!

Reikia pasakyti, kad balų vanduo nebuvo ypač švarus, tačiau Domas atnešė muiliuką, vaikai išsimuilino rankas, kojas, galvas, o paskui išsirengė pliki ir išsimuilino pilvukus.

– Kamile, bėgam po dušu! – Domas parodė į vandens čiurkšlę, bėgančią nuo namuko stogo. Abu nubėgo, palindo po čiurkšle ir švariai nusiprausė.

Deja, švarūs išliko neilgai: išgirdę juoką ir triukšmą, atbėgo pažaisti ir kiti vaikai. Tada visi žaidė gaudynių, kurios buvo ypatingos, nes ir pabėgti, ir pagauti, kai aplinkui tokios balos, yra tikrai sunku: vaikai kvatodami griūdavo į balas, tyčia taškėsi vienas ant kito, garsiai spiegė ir vaidino, kad jiems labai baisu to taškymosi.

Kai jau labai pavargo bėgioti, visi išsimuilino muiliuku, nusiprausė po čiurkšle nuo stogo ir išsiskirstė po namučius.

Kamilė ir Domas gerai nusišluostė rankšluosčiu, apsivilko sausus drabužėlius. Atėjo pietų metas – ant stalo jau garavo sriubytė.

– Žiūrėk, Kamile, garuoja siurblytė! – vėl pradėjo pokštauti Domas.

– Siurblytė, siurblytė, siubliuko mamytė, cha cha cha! – kvatojosi Kamilė.

– Aš paėmiau kauštą! – mojuodamas šaukštu juokėsi Domas.

– Ir aš paėmiau kauštą, valgysiu siurblytę, niam niam, – kikenė Kamilė.

Pabaigęs sriubytę, Domas pareiškė:

– Noriu saldainio su kečiupu!

– Noriu šokolado su sviestuku! – atsiliepė Kamilė.

– Noriu kotletuko su šokoladu! – juokėsi Domas.

– Noriu bulvyčių su guminukais! – juokėsi Kamilė.

Tačiau kosminiai namučiai suprato, kad vaikai tik juokauja, ir pašildė kotletukų be šokolado, bulvyčių be guminukų ir dar pridėjo agurkų.

– Kamile, čia ne agurkas, o makt-gurkas! – pasakė Domas.

– Makt-gurkt, prarijau! – jau kramtė agurką Kamilė.

– Dabar gerkime... trabatytę! – pasiūlė Domas.

– Valio, trabatytė! – apsidžiaugė Kamilė.

Žodžiu, vaikai ir privalgė, ir prisijuokė iki soties. Net pavargo truputį.

– Aš noriu pietų miegelio, Domai, – pasakė Kamilė.

– Gerai, Kamile, eik praustis, o aš tau tada paseksiu juokingą pasakėlę.

– Juokingą? Gerai, – atsidžiaugė Kamilė, greitai nusiprausė ir šmurkštelėjo į lovytę. Domas truputį pagalvojo ir pradėjo pasakoti:

– Vieną ankstų rytą Žaibas Makvynas ir Bruolis linksmi stryktelėjo iš lovyčių ir tik pliumt į balą – pasirodo, jų namučių stogo nebėra ir į kambarį prilijo!

– Juokinga, – pasakė Kamilė.

– O tada jie pažiūrėjo „Smalsutę storą“, „Tomą ir kėglį“ ir „Muiliuką siauraproty“ ir išvažiavo prie jūros, – tęsė Domas. – Sėdo į laivą ir išplaukė pasiplaukioti. Saulutė šviečia, gražu, bet staiga horizonte ėmė tvenktis juodi debesys ir kilo audra. Sutemo kaip vidury nakties, žaibai tik tvykst, tvykst, perkūnija grum grum grum, bangos mėtė laivelį, o paskui audra nurimo ir Žaibas Makvynas su Bruoliu priplaukė salą, kurioje gyveno labai maži nykštukai. Jie prisikišo nykštukų pilnas kišenes ir sako – reikia kreiptis pagalbos į angelus. Paėmė ilgą gumą, pririšo viena galą prie vieno medžio viršūnės, kitą prie kito medžio viršūnės, atsisėdo į gumą ir tik švyst į debesis, minkštus kaip mūsų pagalvytės. Tada strykt strykt ir nušokavo iki angelų debesis ir paprašė pagalbos. Angelai jiems davė žvaigždutę, kuri parodė kelią į namučius. Žaibas ir Bruolis sugrįžo namučio ir tada išsitraukė iš kišenių nykštukus ir žaidė su jais, o kai ėjo miegučio, tai pasiėmė nykštukus į lovytes...

– Aš noriu nykštuko, – paprašė Kamilė.

– Imk, čia šitas lėliukas bus nykštukas, – padavė Domas. – O dabar miegok.

Kamilė užmigo, o Domas ta proga nuėjo pažaisiti kompiuteriu.

9. Kamilė ir Domas priima svečius

Kai Kamilė pabudo po pietų miegelio, Domas išjungė kompiuterį ir abu ėmė galvoti, ką veikti.

– Noriu į svečius, – pasakė Kamilė.

– Aš tai nenoriu. Gal geriau mes pasikvieskime svečių? – pasiūlė Domas.

– Gerai, pakvieskime, – nudžiugo Kamilė. – Angelą Dangelą ir angelą Langelą! Paskambink telefonu, Domai!

Bet čia Domas apsižiūrėjo, kad jie neturi jokio telefono.

– Kamile, mes neturime telefono. Gal pakvieskime per kompiuterį?

– Gerai, Domai, – sutiko Kamilė.

Domas vėl įjungė kompiuterį, paspaudė mėlyną ženklelį ekrane ir eilutėje, kur buvo parašyta „ieškoti“, įrašė „An-ge-las (tarpelis) Dan-ge-las“. Kai kompiuteris rado angelą Dangelą, Domas paspaudė žalią mygtuką po jo nuotrauka. Kompiuteris suulbėjo „plim plim plim“.

– Klausau, – pasigirdo angelo Dangelo balsas, o ekrane pasirodė jo veidas.

– Labas, angele Dangelai, – pasisveikino Domas. – Kaip gyveni?

– Labas Kamile, labas Domai. Ačiū, gerai gyvenu. O jūs? Ar kokia bėda atsitiko, ar tiesiog pasiilgote ir skambinate?

– Pasiilgome, pasiilgome! – sučiulbėjo Kamilė. – Angele Dangelai, atskrisk į svečius! Ir angelas Langelas tegu atskrenda!

– Koks malonus pasiūlymas! – apsidžiaugė angelas Dangelas. – Mielai atskrisime. Kada mūsų lauksite?

– Dabar! Dabar! – šokinėjo prieš kompiuterį Kamilė.

– Už valandos, gerai? – pažadėjo angelas Dangelas. – Ko norėtumėte lauktuvių?

– Čiulpinuko! – apsidžiaugė Domas.

– Čiul-pi-nu-ko! – toliau šokinėjo Kamilė.

– Na gerai. Tai laukite mūsų už valandos. Iki, – atsisveikino angelas Dangelas.

– Iki, – atsisveikino vaikai.

– Kamile, mums reikia susitvarkyti kosminius namučius, kad svečiams būtų gražu, – pasakė Domas. – Pirmiausia sudėkime žaislus.

Vaikai gražiai sudėjo visus žaisliukus į savo vietas. Tada visas lėkštutes ir puodukus, kuriuos rado kambariuose, sunešė į virtuvę. Tada į vietas sudėjo visa kita, kas buvo ne savo vietose: pagalvėles, drabužėlius, knygutes ir pieštukus.

– Sutvarkėme! – nusprendė Kamilė.

– Taip, – sutiko Domas. – Dabar gražu. Galime priimti svečius.

Neilgai trukus pasigirdo beldimas į duris. Kamilė ir Domas pažiūrėjo pro langą – prie durų stovėjo angelas Dangelas ir angelas Langelas, tad vaikai drąsiai atrakino duris.

– Sveiki, Kamile ir Domai. Oho, kaip čia pas jus gražu ir tvarkinga! – pagyrė angelas Dangelas.

– Tokiems svečiams vaikams, kaip jūs, priklauso iš tiesų skanios lauktuvės, – nutarė angelas Langelas ir įteikė Kamilei ir Domui po didelį čiulpinuką ant pagaliuko.

Kai vaikai sučiulpė čiulpinukus, Domas paklausė angelų:

– Ką norėtumėte žaisti?

– Norėtume pirmiausia apžiūrėti jūsų planetą. Ar galima? – paklausė angelas Dangelas.

– Aišku, galima, – atsakė Domas.

Visi keturiese išėjo į lauką. Kamilė ir Domas nuvedė angelus į kaimelį. Viename kieme rado žaidžiančius vaikus ir supažindino juos su angelais. Vaikai pasiūlė angelams pažaisti slėpynių ir angelai mielai sutiko. Pirmiausia slėpėsi angelai: angelas Langelas pasislėpė krūmuose, o angelas Dangelas – už storo medžio. Angelą Dangelą vaikai surado gana greitai, o štai Langelo jiems teko paieškoti ilgiau, kol galų gale pamatė iš krūmų kyšančias basas angelo kojas.

O tada slėpėsi vaikai. Kamilė atsigulė griovyje. Domas – atsitūpė už senų lentų krūvos, sukrautos prie namelio. Dar keli vaikai sulindo į krūmus, kiti išsislapstė už medžių. Tuos, kas slėpėsi krūmuose ir už medžių, angelai surado greitai, tačiau Kamilės ieškojo net penkias minutes, o Domo – gal ir visas dešimt.

– Gerai pasislėpėte, – Kamilę ir Domą pagyrė angelas Dangelas.

Tada vaikai nutarė parodyti angelams savo ežerėlį, kuriame galima maudytis. Visi nuėjo, išsimaudė, pažaidė ant kranto su kamuoliu. Tada nuėjo į miškelį, kur Kamilė ir Domas su seneliu rinko grybus ir uogas. Vaikai pabėgiojo po mišką garsiai šūkaudami, o angelai tuo metu pririnko baravykų.

Kai jau atėjo vakaras, Kamilė ir Domas su angelais sugrįžo į namučius ir dar pažaidė mašinytėmis: paleisdavo jas važiuoti nuo nuožulnios lentos, kieno mašinytė neapsiversdavo, tas pelnydavo vieną tašką, o kieno apsiversdavo – nulį taškų. Kamilė ir Domas abu surinko vienodai – po 20 taškų, angelas Dangelas – 19, o angelas Langelas – tik 16.

Kai pavargo žaisti, vaikai pasiūlė angelams pavakarieniauti – pavalgyti sumuštinį.

– Žinot, vaikai, sumuštiniai yra skanu, bet nelabai sveika, – pasakė angelas Langelas. – Nuo sumuštinų greitai storėjama. Kaip mes skraidysim, jei būsim stori? Negalėsime net nuo žemės atsiplėšti...

– Aš geriau išvirsiu jums košės, – pasiūlė angelas Dangelas. – Košės nepaprastos: ne avižinės kokios, o debesinės.

Ir iš tiesų: Angelas Dangelas užvirė puode pieną ir pripylė į jį manų kruopų. Ir po 15 minučių ant stalo garavo skani košė, balta kaip debesėlis.

O kai visi pavalgė, angelas Langelas pasiūlė eiti į kiemą, atsisėsti ten ant suoloelio, gerti žvaigždžių arbata ir pasigrožėti saulėlydžiu. Angelas Langelas įbėrė į puodelius žvaigždžių dulkių ir užpylė jas karštu vandenuku. Ir dar įdėjo truputį medaus. Žvaigždžių arbata buvo tikrai angeliško skonio, o saulėlydis – angeliškai gražus.

Kai sutemo, angelai susiruošė namo.

– Ačiū už gražią dieną, – padėkojo angelas Dangelas. – Buvo labai smagu su jumis pabūti ir pažaisti.

– Ačiū, kad atėjote į svečius, mums su jumis buvo labai gera, – atsakė Domas.

– Ateikite dar, rytoj, – pasiūlė Kamilė.

– Rytoj negalėsime, turėsime daug darbų, – pasakė angelas Dangelas. Bet kurią nors kitą dieną būtinai užsuksime.

Angelai pabučiavo vaikus, mostelėjo sparnais ir pranyko danguje. O Kamilė ir Domas išsivalė dantukus, apsirengė pižamytes ir atsigulė į lovytes.

– Aš labai myliu angelą Dangelą, – pasakė Domas.

– Aš myliu angelą Langelą, – atsakė Kamilė.

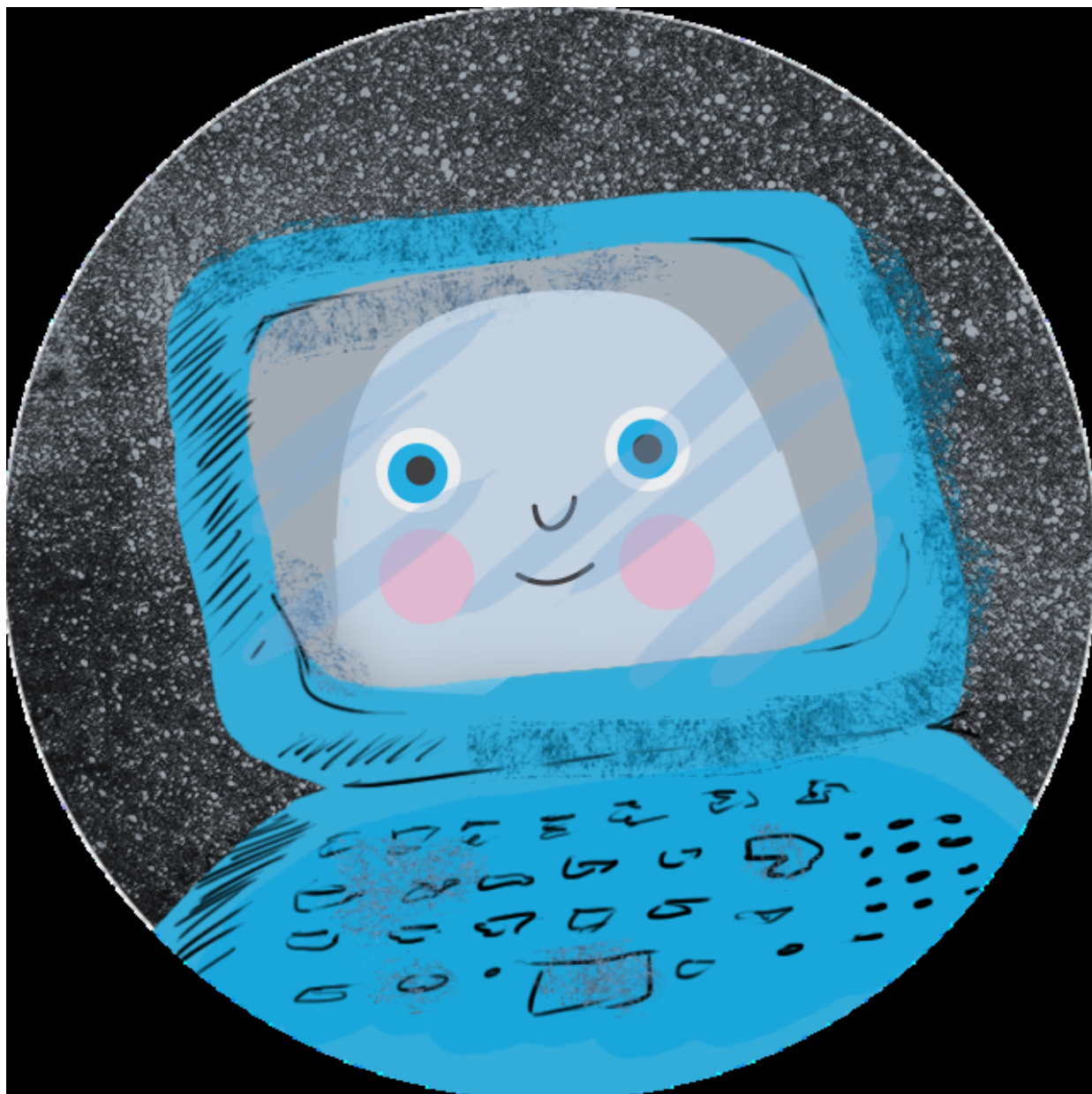
– Žinai, Kamile, aš turbūt ir Dangelą, ir Langelą myliu. Abu myliu vienodai, – persigalvojo Domas.

– Ir aš abu myliu. Ir tave myliu, Domai.

– Ir aš tave. Saldžių sapnų, Kamile.

– Saldžių sapnų, Domai.

Ir broliukas su sesute saldžiai užmigo.

10. Kamilė ir Domas ledo planetoje

Gražų saulėtą rytą Kamilė ir Domas stryktelėjo iš savo lovyčių kosminiuose namučiuose, suvalgė pusryčiams skrebučių su uogiene, o tada atsisėdo lauke ant suoloelio ir gėrė mėtų arbatą.

– Kamile, skriskime šiandien ieškoti naujų planetų, gal ką nors įdomaus rasime, – pasiūlė Domas.

– Gerai, Domai, skriskime, – sutiko Kamilė.

Vaikai pabaigė gerti arbatą ir sėdo į savo kosminį laivą. Prisisegė saugos diržus, Domas užvedė kosminį laivą ir sukomandavo:

– Norime skristi ieškoti naujų planetų!

Ir paspaudė žaliajį mygtuką.

Kosminis laivas suvirpėjo, suūžė ir lėtai atsiplėšė nuo žemės. Po truputį greitėdamas pakilo virš stogų, virš medžių, praskrido baltus debesėlius ir išskrido į juodą platų kosmosą, kupiną įvairiausių žvaigždžių ir žvaigždelių.

Kamilė ir Domas skrido pro gražias ir keistas žvaigždes ir planetas. Viena žvaigždė buvo labai maža ir raudona.

– Tai raudonoji nykštukė, – paaiškino Domas Kamilei.

– Matau, Domai, – atsiliepė Kamilė.

Paskui dešinėje pusėje pamatė gražų žvaigždžių būrelį, panašų į spiralę, arba į vandens sūkurį, kuris susidaro, kai vanduo bėga iš kriauklės.

– Čia Andromedos galaktika, – paaiškino Domas.

– Gražu... – atsakė Kamilė.

O tada kairėje jie pamatė didelę spalvotą planetą, apsijuosusią keliais žiedais, panašiai kaip Kamilė užsideda apyrankes ant rankos.

– Čia Saturnas, Kamile, – pasakė Domas.

– Aš irgi norėčiau tokių apyrankių... – atsakė Kamilė.

Dar paskridę kokį pusvalandį, vaikai kosminio laivo iliuminatoriuje išvydo gražią melsvai spindinčią planetą – tokią spindinčią, kad net akis truputį skaudėjo į ją žiūrint.

– Labai graži ir keista planeta, – pasakė Domas. – Kamile, nori pažiūrėti, kodėl ji tokia spindinti?

– Noriu, noriu! – suspigo Kamilė.

– Gerai, tai leidžiamės, – sukomandavo Domas.

Laivas priskrido prie planetos, dunkst – nusileido ant jos paviršiaus. Kai išsisklaidė dūmai, vaikai pamatė, kad viskas šioje planetoje melsva ir spindi kaip deimantai – medžiai, namai, keliai, upės. O kai įsižiūrėjo atidžiau, suprato, kad taip yra todėl, jog viskas gražiai apledėję – ledas buvo net ant tvorų, namų kaminų, stogų, sienų ir durų.

– Mums, Kamile, reikia šilčiau apsirengti, lauke turbūt šalta, – pasakė Domas ir ištraukė iš spintos šiltus skafandrus (taip vadinasi kosmoso keliautojų drabužiai). Vaikai apsirengę iš išlipo iš kosminio laivo.

Kamilė vos nenuugriuvo – taip buvo slidu šioje planetoje. Nenuostabu, juk visur – vien ledas. Tada vaikai čiužu čiužu, neatplėšdami kojų nuo žemės, nučiuožė iki artimiausio namo, kur matėsi nuo ledo kalnelio ant užpakalio čiuožinėjantys vaikai.

– Laba diena, – pasisveikino Domas. – Kodėl jūsų planetoje visur tiek ledo?

– Labas, – pasisveikino vienas berniukas. – Anksčiau čia nebuvo tiek ledo, buvo šilta ir žalia, bet mūsų planetos drakonas, kuris anksčiau spjaudydavo ugnimi, dabar pradėjo spjaudyti ledu. Štai ir apledėjo viskas...

– Vajė, – pasakė Domas. – O kas tam drakonui atsitiko?

– Jis įsimylėjo kitoje planetos pusėje gyvenančią drakonę, tačiau nedrįso jai pasakyti, kad myli, todėl labai liūdi ir niekas jo negali paguosti, išskyrus tą drakonę. Iš to liūdesio drakono ugnis ir pavirto ledu...

– Hm, – susimąstė Domas. – Aišku, ledas labai gražu ir smagu. Bet... ar jums ne per šalta gyventi ledinėje planetoje?

– Na, mums smagu čiuožinėti ant ledo, – atsakė vaikas. – Bet, žinai, norėtusi ir ežere pasimaudyti, ir smėlyje pažaisti. Norėtume, kad vėl būtų šilta, o ledas liktų tiktai žiemą, per Kalėdas.

– Kamile, ar galime mes padėti vaikams vėl atšildyti planetą? – Domas pasisuko į sesutę.

– Aišku galime, – sučiulbėjo Kamilė. – Reikia pasakyti drakonei, kad drakonas ją myli, tada drakonas nebeliūdės ir vėl pradės spjaudyti ugnimi, o ne ledu!

– Gerai, Kamile, skrendame pas drakonę. Ar ji labai baisi? – dar paklausė Domas vaiko.

– Ne, ji labai gera, – atsakė vaikas. – Nebijokite.

Kamilė ir Domas įlipo į kosminį laivą, prisisegė saugos diržus.

– Į kitą planetos pusę, pas drakonę! – sukomandavo Domas.

Laivas pakilo, paskrido truputėlį ir nutūpė kitoje planetos pusėje. Čia irgi viskas buvo apledėję, o ledo lygumos viduryje stovėjo ledo rūmai, kuriuose gyveno drakonė. Kamilė ir Domas išlipę pasibeldė į ledinius rūmų vartus.

Juos atidarė maloni jauna drakonė su spalvota uodega ir mažais švelniais sparneliais.

– Sveiki, kosmoso keliautojai, – pasisveikino drakonė. – Užėikite į rūmus.

Vaikai užėjo. Drakonė juos pavaišino arbata su šokoladiniais sausainiais.

– Na, tai kokie vėjai jus čia atpūtė? – paklausė drakonė, kai visi baigė gerti arbata.

– Ne vėjai mus atpūtė, o kosminis laivas atskraidino, – atsakė Kamilė. – Mes atskridome pasakyti, kad drakonas myli tave ir labai liūdi, kad tu to nežinai. Dėl to jis spjauja ledu ir visiems šalta ir slidu...

– Vajetau! – suplojo sparnais drakonė. – Drakonas? Myli? Mane? Vajetau! Kokia staigmena, kokia gera žinia! Matot, aš jį irgi labai myliu, tik maniau, kad jis manęs nemyli...

– Tai gerai, skrendam su mumis pas drakoną, jis nebeliūdės ir vėl pradės spjaudyti šilta ugnimi, o ne šaltu ledu, – pasiūlė Domas.

– Ir iš tiesų, ko gi čia delsti. Skrendam! – apsidžiaugė drakonė.

Kamilė su Domu sėdo į kosminį laivą, o drakonė iš paskos paplast paplast savo sparneliais – ir nuskrido pas drakoną.

Drakonas gulėjo po lediniu medžiu ir verkė ledo ašaromis.

– Laba diena, – pasisveikino Kamilė ir Domas.

– Labas, vaikeliai, – pasisveikino drakonas. – Ko gi atskridote į šią liūdną planetą, ir kas ten stovi jums už nugarų?

– Atskridome pas tave pasakyti, kad drakonė irgi tave myli ir tau nebereikia liūdėti ir spjaudyti ledu. Gali vėl spjaudyti ugnimi, – pasakė Kamilė. – O mums už nugarų stovi tavo drakonė!

Vaikai paėjo į šalį ir drakonas pamatė savo mylimą drakonę. Jie be žodžių puolė vienas kitas į glėbį.

– Aš tave myliu, – pasakė drakonas drakonei.

– Ir aš tave myliu, – atsakė drakonė. Jie švelniai pasibučiavo.

Tada drakonas paėmė drakonę už rankos ir pasakė:

– Dabar man gera ir linksma. Bet palauk, turiu padaryti vieną gerą darbą.

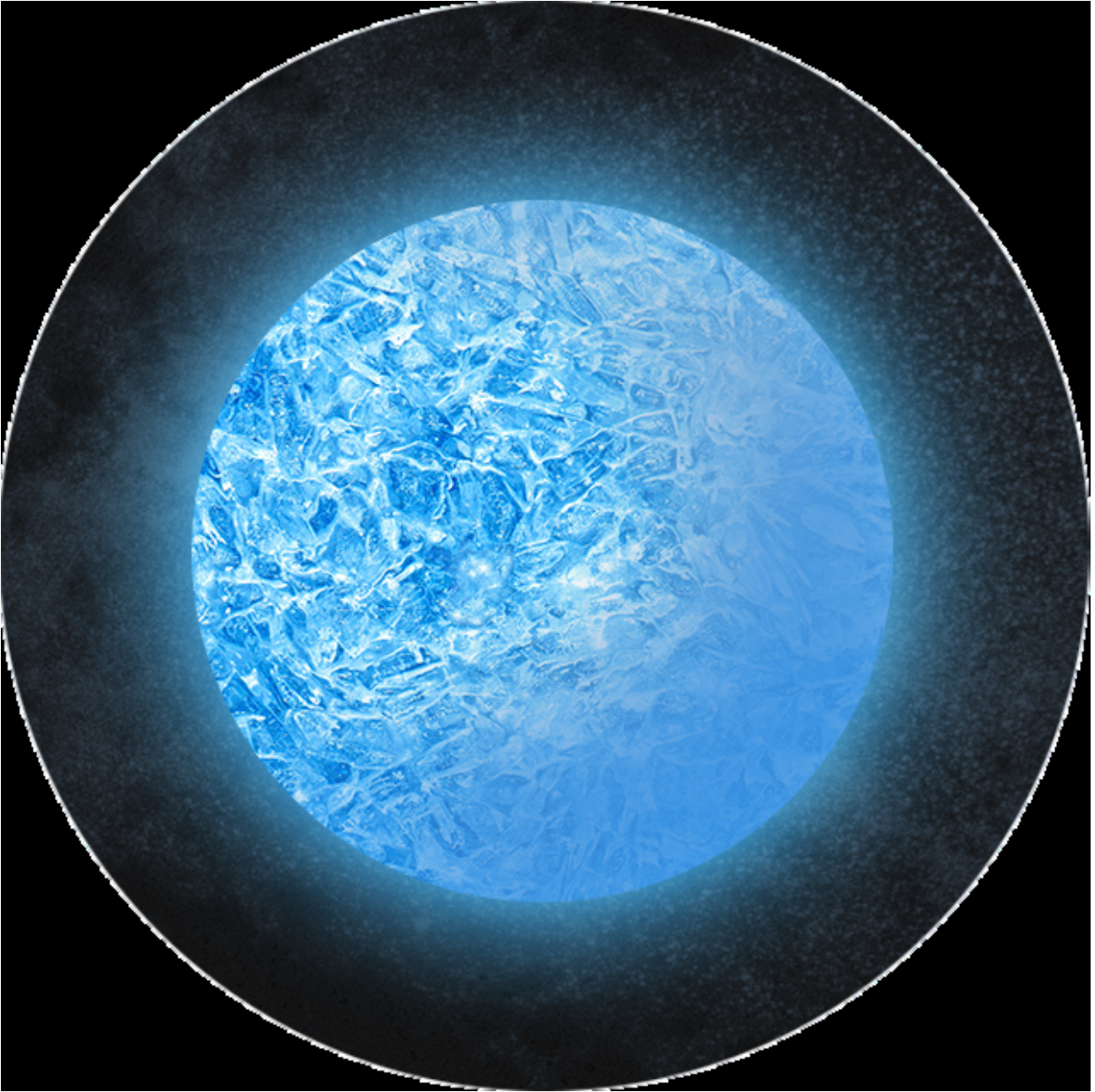
Drakonas pūstelėjo ugnimi į kairę – ir ten visas ledas ištirpo. Tada pūstelėjo į dešinę – ištirpo ir ten. Tada pūstelėjo ugnimi į priekį ir atgal – ir ledo nebeliko visoje planetoje. Vėl sužaliavo medžiai, sužydėjo spalvotos gėlės. Vaikai nubėgo maudytis į ežerą, o drakonas su drakone apsikabinę atsisėdo ant ežero kranto ir šypsojosi.

Kamilė ir Domas išsimaudė su kitais vaikais ežere, tada visi nuėjo pas drakoną į svečius papietauti – drakonė jiems išvirė labai skanių drakono dešrelių. O kai iki soties prisivalgė, atsisveikino, įlipo į savo kosminį laivą ir pakilo skristi link savo kosminių namų.

Kai pažvelgė pro iliuminatorių, pamatė, kad tolstanti melsvoji planeta dabar jau nebe melsva, o žalia.

– Man patiko ledinė planeta, – pasakė Domas. – Bet dar labiau ji patinka, kai ledas ištirpo.

– O man patiko drakonas ir drakonė, – pasakė Kamilė. – Aš jų labai pasiilgsiu...

11. Kamilė ir Domas gydo angelus

Už kosminio laivo iliuminatoriaus spindėjo žvaigždės, pro šalį lėkė planetos, kometos ir asteroidai, o Kamilė ir Domas iš ledo planetos skrido į savo namučius.

Kad nebūtų nuobodu, skrisdami vaikai svajojo, kaip kosminiuose namučiuose sukonstruos iš „Lego“ mašinytę, tada palies ją burtų lazdele ir mašinytė taps tikra, tada važiuos ja pasivažinėti patys ir pavėžins kitus vaikus.

Staiga pradėjo skambėti kosminio laivo kompiuteris – įsijungė jo ekranas ir vaikai pamatė angelo Dangelo veidą.

– Sveiki, vaikai, – pasisveikino angelas Dangelas. – Kaip jūs laikotės?

– Sveikas, angele Dangelai, – pasisveikino Kamilė ir Domas. – Mes grįžtame iš planetos, kurią išgelbėjome nuo ledo. Ten buvo toks drakonas...

– Šaunuoliai vaikučiai, – pagyrė angelas Dangelas. – O mums atsitiko bėda – susirgome abu su angelu Langelu. Kosėjame, čiaudime, skauda gerklę ir sloguojame...

– Ar turite vaistukų? – paklausė Kamilė.

– Neturime... – atsakė angelas Dangelas.

– Mes jums atvešime! Paimsime iš kosminių namučių ir atskraidinsime jums, – pasiūlė Domas.

– Jūs labai geri, – apsidžiaugė angelas Dangelas. – Labai lauksime jūsų!

Domas paspaudė kosminio laivo geltonąjį mygtuką ir sukomandavo:

– Laive, visu greičiu pirmyn į namučius, mes turime paskubėti.

Laivo varikliai sugaudė garsiau ir laivas greitai kaip strėlė nėrė per kosmoso platybes. Neilgai trukus jis jau nusileido prie Kamilės ir Domo kosminių namučių.

Vaikai įėjo vidun ir ėmė ruošti pas angelus – į krepšį dėti visus reikalingus daiktus.

Kad angelams neskaudėtų gerklyčių, paėmė stiklainiuką medaus.

Paėmė ir imbiero, kurį reikia sumaišyti su medumi – tada vaistukas tampa dar geresnis.

Kad būtų lengviau atsikosėti, paėmė čiobrelių – iš jų išvirs angelams skanios ir sveikos arbatos.

Taip pat paėmė mėtų tepalo, kuriuo ištrins angelams padus ir tada apaus vilnones kojines.

Aišku, paėmė ir dideles šiltas vilnones kojines angelams (jie gi visada basi skraido, gal išvis neturi kojinių).

Paėmė dvi skareles ant kaklo užrišti: angelui Dangelui – geltoną, angelui Langelui – raudoną.

Dar padarė iš kartono ir lipnios juostos tokią tūtą, kurią galima užmauti ant puodo su karštu vandeniu ir pakvėpuoti garais.

Galiausiai paėmė lašiukų į nosį – kad sloga angelų nekankintų.

Ir galiausiai į krepšį įdėjo saldžių ledinukų – nuo jų angelams pasitaisys nuotaika, o kai nuotaika gera – tada ir pasveikti daug lengviau.

Kamilė ir Domas užsegė krepšį ir nunešė į kosminį laivą. Atsisėdo į sėdynes, prisisegė saugos diržus ir sukomandavo:

– Kosminis laive, visu greičiu pirmyn pas angelus!

Kamilė paspaudė žaliajį mygtuką, laivas nedelsdamas pakilo ir dideliu greičiu nūrė per kosmosą link baltosios angelų planetos.

Atskridę rado angelus besėdinčius ant planetos krašto ir bemataruojančius basomis kojomis.

– Kodėl jūs be kojinių, be batukų? Negalima šitaip, sušalsite! – subarė angelus Kamilė.

– Prašom eiti į namučius ir šiltai apsirengti, – pasakė Domas. – Kai sergi, reikia rengtis šiltai.

Kamilė ir Domas nuvedė angelus į jų namučius.

Pirmiausia pasodino ir apengė juos megztiniais. Tada užkaitė puodą vandens ir davė pakvėpuoti garais – iš pradžių angelui Dangelui, tada angelui Langelui. Po to išvirė angelams čiobrelių arbatos. Arbatą gėrė visi kartu, palaižydami medaus su imbieru iš šaukštelių – buvo labai skanu ir sveika.

Tada atėjo vakaras – Kamilė ir Domas paprašė angelų išsivalyti dantukus ir gultis į lovas. Kai jie atsigulė, Kamilė ištrynė tepalu angelo Langelo padus ir apmovė vilnones kojines, o ant kaklo užrišo raudoną skarelę. Domas ištrynė tepalu angelo Dangelo padus ir apmovė šiltas kojines, o ant kaklo jam užrišo geltoną skarelę.

Tada Domas ėmė sekti angelams pasaką.

– Gyveno kartą du maži angeliukai, – pradėjo Domas. – Jie buvo labai linksmi ir šiek tiek neklusnūs. Vieną ankstų rytą angeliukai stryktelėjo iš lovyčių, papusryčiavo ir išėjo į kiemą. Jie nutarė eiti į mišką pagrybauti – ėjo ėjo, rinko rinko grybus, kol priėjo pelkę. O pelkėje buvo šlapia, ir angeliukai prisėmė pilnus batukus vandens. Kol parėjo namučio, jie sušalo šlapias kojytes ir pradėjo kosėti. Tada angelė mama juos paguldė į lovytes, ištrynė padukus, užrišo ant kaklų skareles ir pasekė pasaką apie audrą ir nykštukus. Angeliukai užmigo, o kai kitą rytą atsibudo – jau buvo visiškai sveiki.

Angelas Dangelas ir angelas Langelas užmigo, o Kamilė ir Domas greitai sėdo į savo kosminį laivą ir grįžo į kosminius namučius, pavalgė vakarienę, išsivalė dantukus ir atsigulė miegučio. O kitą rytą linksmi stryktelėjo iš lovyčių, papusryčiavo, sėdo į kosminį laivą ir greitai nuskrido pas angelus – pasižiūrėti, ar šie jau pasveiko.

Angelai sėdėjo ant savo baltosios planetos krašto ir linksmi mataravo kojomis.

– Sveiki, vaikai! – šypsodamiesi pasisveikino. – Mums jau nebeskauda gerklės, mes nebekosime ir nebesloguojame!

– Kaip gerai! – apsidžiaugė Kamilė ir Domas. – Tada eikime pažaisti!

Angelai nusivedė vaikus į savo namučius, dėl visa ko visi sučiulpė po ledinuką ir tada žaidė kūrėjų žaidimą. Kamilė pastatė gražią pilį iš medinių kaladėlių angelui Langelui. Domas iš domino kaladėlių pastatė baltą įmantrų namą angelui Dangelui. Tada Domas iš „Lego“ kaladėlių sukūrė mašiną Kamilei, o Kamilė iš medinių kaladėlių – garažą Domo mašinytei.

Kai visi pavargo žaisti, nuėjo į angelų svetainę ir pasižiūrėjo labai gražų filmą – „Žaislų istorija“, o tada angelas Dangelas išvirė labai skanios žuvienės.

Kai pavalgė pietus, angelams atėjo laikas dirbti jų angeliškus darbus, o Kamilė ir Domas susiruošė skristi.

– Labai jums ačiū, kad mus išgydėte, – padėkojo angelai.

– Būkite sveiki ir daugiau nesusirkite, – palinkėjo Domas.

– Atskrinkite į svečius, mes jūsų pasiilgsime, – pasakė Kamilė.

Tada vaikai pamojavo savo angelams, sėdo į kosminį laivą ir išskrido – ieškoti naujų nuostabių kosminių nuotykių.

12. Kamilė ir Domas eina darbą

Kamilė ir Domas sugrįžo į savo kosminius namučius iš angelų planetos, išlipo iš kosminio laivo, atsisėdo ant suolo prie namo ir ėmė kaip kokie angelai mataruoti kojomis galvodami, ką čia toliau veikti. Pro šalį kaip tik ėjo mergaitė Nora, su kuria jie skrido į kosminę mokyklą.

– Labas, Nora, – pasisveikino Kamilė.

– Labas, Nora, – pasisveikino ir Domas. – Kur eini?

– Labas, – atsakė Nora. – Nešu tėčiui į darbą pietus. Jis miške dirba.

– Mūsų tėtis dirba kabinete, jis rašo kompiuteriu. O ką tavo tėtis rašo miške?
– nestebęs paklausė Domas.

– Jis nerašo, – nusijuokė Nora. – Jis švarina iš miško nukritusias šakas, nulūžusius medžius, surenka šiukšles. Aš jam irgi dažnai padedu ir tada gaunu pinigėlių, už kuriuos galiu nusipirkti saldinių, kramtomosios gumos. O vieną kartą net spalvotas kreidutes nusipirkau, tiek daug uždirbau!

– Oho, – nustebo Domas. – Aš irgi noriu užsidirbti pinigėlių!

– Ir aš! – pritarė Kamilė.

– Tai eime su manimi, visi dirbsime ir visi gausime pinigėlių, – pasiūlė Nora.

Kamilė ir Domas pašoko nuo suolo ir nuėjo su Nora. Vingiuotu miško takeliu jie priėjo laukymę, kur gulėjo sukrauta šakų krūva. Iš miško vilkdamas dar vieną didelę šaką išėjo dėdė – Noros tėtis.

– Sveiki, vaikai, – pasisveikino jis. – Atėjote pažaisti ar norite padirbėti?

– Labas, tėti, atnešiau tau pietus, – pasisveikino Nora. – Mes visi tau padėsime švarinti mišką.

– Laba diena, – pasisveikino ir Kamilė su Domu.

– Labas, labas, – Kamilei ir Domui nusišypsojo Noros tėtis. – Na, tada aš greitai pavalgysiu ir kirsiu nudžiūvusias medžių šakas, o jūs jas vilksite čia, į laukymę. Gerai?

– Gerai! – visi kartu atsakė vaikai.

Noros tėtis atsisėdo ant kelmo, pavalgė, atsigėrė vandens, tada pasiėmė kirvį ir pamojo vaikams sekti iš paskos. Suradęs sausą medžio šaką ją nukirto, o Domas nuvilko į laukymę. Tada aptiko nudžiūvusį mažą medelį, nukirto ir jį. Medelis buvo sunkus, tad jį vilko trise – Nora, Kamilė ir Domas.

Noros tėtis pamatė didelį medį, kuris turėjo daug nudžiūvusių šakelių, bet jos augo aukštai. Tad apjuosė medžio kamieną virve, apsijuosė pats ir įlipo į medį, išsitraukė pjūklelį ir ėmė pjauti sausas šakeles, o vaikai rinko iškart po dvi ar tris ir nešė į laukymę.

O paskui Noros tėtis surado didelį nuvirtusį medį.

– Čia tai jau bėda, – pasakė. – Tokį medį sudoroti – ne juokas, bet visi kartu kaip nors susitvarkysime.

Noros tėtis paėmė didelį pjūklą ir ėmė pjaustyti medį į rankos ilgumo gabalus. Kai atpjaudavo naują gabalą – aprišdavo jį virve, o tada tėtis, Nora, Kamilė ir Domas čiupdavo tą virvę ir visi kartu vilkdavo į laukymę. Dirbo taip sunkiai, kad net sukaito. Noros tėtis pamatė, kad vaikams jau sunku, ir davė jiems lengvesnio darbo – rinkti į krepšelius kankorėžius. Kai pririnkdavo pilną krepšelį – nunešdavo į laukymę ir išberdavo.

Kamilei ir Norai patiko rinkti kankorėžius, bet Domui smagiausia buvo tempti su virve storo medžio gabalus: tai juk buvo tikro vyro vertas darbas!

Vakarop atėjo Noros mama ir mažasis broliukas.

– Na, ar nepavargote dar? – paklausė Noros mama.

– Pavargome... – atsakė Nora.

– Oi... pavargome... – atsakė ir Kamilė.

Tik Noros tėtis ir Domas papurtė galvas – stiprūs vyrukai, net jei ir pavargsta, to niekam nesako.

– Užteks jau šiandien darbo, gal laikas pailsėti? – pasiūlė Noros mama. – Atnešiau skanios mėsytės, galime iškepti ant laužo.

– Gera! – sutiko vaikai. Gerokai padirbėję iš tiesų jautėsi išalkę.

Noros tėtis išsitraukė degtukus ir uždegė didelę per dieną sutemptų šakų krūvą. Liepsna šoko vos ne iki debesų.

– Ar tai nepavojinga, miško neuždegšime? – paklausė Domas.

– Nepavojinga, bet šaunuolis, kad paklausei, – nuramino Noros tėtis. – Visada prisimink: laužo negalima kurti arti medžių ar kokių pastatų, kurie gali užsidegti. O jei vidury laukymės, toliau nuo miško – tai galima. Bet geriau, kol dar nesi suaugęs, pats vienas be vyresnių laužo nekurk.

– Gera! – pažadėjo Domas. – Taip ir darysiu.

– O dabar pašokime aplink laužą! – pasiūlė Nora.

Ji paėmė Domą už rankos, Domas paėmė Kamilę už rankos, Kamilė – Noros broliuką, broliukas – Noros mamą, o mama – tėtį, ir visi ėmė šokti aplink laužą. Nora gražiai dainavo „Ant kalno mūrai“, „Tyliai leidžias pavargusi saulė“, „Viens du trys, graži Lietuva“ ir kitas dainas – Kamilė ir Domas daugelį jų mokėjo ir pritarė Norai. O kai prisišoko, atsisėdo prie laužo ant rąstigalių ir Noros tėtis papasakojo visokių baisių istorijų: kaip buvo miške sutikęs vilką, bėgo nuo lokio, vos nepaskendo pelkėje, kaip vos išvengė nuodingos gyvatės įkandimo.

– Miške visada būkite atsargūs, vaikai, – pamokė tėtis.

Kai šakos lauže baigė degti, liko daug raudonų žarijų. Noros mama ant metalinių grotelių suguldė mėsytės gabalėlius ir padėjo groteles virš žarijų. Tučtuojau pakvipo kepama mėsyte, o po penkiolikos minučių visi jau valgė pasigardžiuodami – mėsytę, juodą duoną ir žalius agurkus.

– Mmm, laaabai skanu, – pagyrė Kamilė.

– Taip, taip, labai, – pritarė ir Domas, Nora, Noros mama ir tėtis. O Noros broliukas dar nemokėjo kalbėti, tad pritardamas linksėjo galvą.

Kai visi pavalgė, susiruošė namo. Užpylė ant žarijų vandens, susirinko daiktus ir darbo įrankius ir patraukė vingiuotu miško takeliu atgal. Kai priėjo Kamilės ir Domo kosminius namučius, Noros tėtis davė vaikams po pinigėlį – atlyginimą už gerą darbą. Tada visi atsisveikino. Saulutė jau leidosi, buvo laikas miegučio.

Grįžę į kosminius namučius Kamilė ir Domas greitai išsivalė dantukus ir šmurkštelėjo į lovytes.

– Labanakt, Domai, – pasakė Kamilė.

– Saldžių sapnų, Kamile, – palinkėjo Domas.

Ir abu užmigo.

13. Kamilė ir Domas gesina degančią planetą

Labai ankstų rytą, kai net saulutė dar buvo ne visai patekėjusi, į Kamilės ir Domo kosminių namų duris kažkas pabeldė.

– Kas čia? – paklausė lovytėje atsisėdęs Domas.

– Atidarykite, čia aš, jūsų senelis, – pasigirdo atsakymas.

Domas išlipo iš lovytės ir nuėjo prie lango. Atitraukęs užuolaidą pamatė: tikrai, prie durų laukia senelis, o kieme stovi jo kosminis laivas. Domas nubėgo atrakinti durų.

– Labas rytas, Domai, – pasisveikino senelis.

– Labas, seneli, – pasisveikino Domas, paspaudė seneliui ranką, o tada stipriai apsikabino jį. – Seneli, tu labai anksti atskridai...

– Taip, Domai, – atsakė senelis. – Dėl to, kad mano sapne apsilankė angelai ir paprašė pagalbos: netoli jūsų kosminių namų esančioje oranžinėje planetoje kilo gaisras. Aš iškart pabudau ir atskridau pas jus – gal man padėsite gesinti gaisrą?

– Aišku, padėsime! – atsakė Domas. – Skrendam! Tik Kamilę reikia pažadinti ir jai pasakyti...

Senelis ir Domas nuėjo prie Kamilės lovytės ir švelniai papurtė ją už petuko. Kamilė atsimerkė, pamatė senelį ir Domą, ir nusišypsojo.

– Labas rytas, – pasakė Kamilė.

– Labas rytas, anūkėle, – pasisveikino senelis.

– Labas, Kamile, oranžinėje planetoje kilo gaisras, skriskime su seneliu gesinti! – vienu įkvėpimu išpyškino Domas.

– Gaisras? Gerai, skriskime! – sutiko Kamilė ir greitai stryktelėjo iš lovytės.

Vaikai skubiai apsirengė ir visi sulipo į senelio kosminį laivą. Senelis pasuko kosminio laivo užvedimo raktelį, patraukė kuro padavimo svirtį, tįptelėjo sankabos rankenėlę, paspaudė greičio pedalą ir laivas riaumodamas bei spjaudydamasis raudonomis liepsnomis ir juodais dūmais pakilo.

Po pusvalandžio senelis, Kamilė ir Domas atskrido iki oranžinės planetos. Jau iš toli matėsi, kad planeta dega: ji ryškiai švytėjo kosminėje tamsoje ir nuo jos ritosi tirštų dūmų kamuoliai.

– Tuoj tuoj, surasime, kur nusileisti, – sumurmėjo senelis sukiodamas kosminio laivo šturvalą.

Jis pamatė nedegantį oranžinės planetos lopinėlį ir pasuko į jį kosminį laivą. Laivas garsiai dunkstelėdamas nutūpė ant planetos paviršiaus ir senelis su vaikais išlipo.

– Oho! – pasakė Domas, apsižvalgęs aplinkui. Visose pusėse matėsi tolumoje deganti ugnis ir kylantys baisūs tiršti dūmai.

– Taip, vaikai, – pasakė senelis. – Gaisras čia iš tiesų didelis, bus darbo. Dabar svarbiausia – nepanikuoti, nerėkti, neverkti, o susikaupti ir greitai sugalvoti, kaip užgesinti tokią didelę ugnį.

– Gerai, galvokime, – sutiko Kamilė.

– Gerai, – sutiko ir Domas. – Seneli, o nuo ko ugnis užgęsta?

– Ji visada užgęsta, kai nebegauna oro, – paaiškino senelis. – Jeigu ant ugnies užpili vandens, smėlio, žemių ar net kokių nors putų – gaisro nebelieka. Vaikai, gal žinote, kur yra daug vandens ar smėlio?

– Žinau, kur yra vandens, – prisiminė Domas. – Mėlynojoje planetoje, kur mes su Kamile atostogavome, valgėme ledus ir plaukiojome laivu!

– Labai gerai! – apsidžiaugė senelis. – Tučtuojau skrendame ten ir prisisemsime daug vandens!

Vaikai su seneliu vėl sulipo į jo kosminį laivą, pakilo ir skubiai nuskrido iki mėlynosios planetos.

– Taip taip taip, – pasakė senelis, apsižvalgęs po planetą. – Vandens čia iš tiesų daug. Bet kaip mes jį nugabensime iki oranžinės planetos? Reiktų labai didelio kibiro, kad tiek vandens, kiek reikia, pasiimtume...

– Sugalvojau! – kiek pamąstęs sušuko Domas. – Mums reikia ne didelio kibiro, o tiesiog labai ilgos žarnos, kuria vanduo iš mėlynosios planetos galėtų tekėti į oranžinę.

– Nebūna tokių ilgų žarnų... – suabejojo Kamilė.

– Mes paprašykime mėlynosios planetos gyventojų, kad duotų visas savo vandens žarnas, ir sujunkime jas. Jei sujungsi dešimt tūkstančių trumpų žarnų, išeis viena dešimt tūkstančių kartų ilgesnė žarna, – paaiškino Domas.

– Gera mintis! – apsidžiaugė senelis. Jis nuėjo pas mėlynosios planetos karalių ir paprašė, kad visi planetos gyventojai paskolintų vandens žarnas gaisrui gesinti. Kai visas žarnas sujungė, vieną žarnos galą prijungė prie vandens siurblio, įmerkto į jūrą, o kitą pririšo prie senelio kosminio laivo. Senelis su Kamile ir Domu įlipo į laivą, pakilo ir nuskrido į oranžinę planetą, iš paskos vilkdami žarną. Kai nusileido, senelis atrišo žarną nuo laivo, padavė jos galą Kamilei ir Domui ir pasakė:

– Dabar laikykite žarną tvirtai, tuoj ja atbėgs stipri vandens srovė iš mėlynosios planetos jūrų. O aš jums rodysiu, į kurią pusę reikia nukreipti galą ir gesinti ugnį.

Kamilė ir Domas tvirtai apkabino žarną abiem rankom. Po kiek laiko ištryško stipri vandens čiurkšlė – buvo iš tiesų nelengva išlaikyti, nes žarna visaip spurdėjo ir mėgino ištrūkti iš rankų. Tačiau Kamilė su Domu sąžiningai vykdė savo užduotį ir jos nepaleido, o senelis ranka rodė, į kurią pusę nukreipti čiurkšlę. Greitai visoje planetoje liepsnos ir tamsūs dūmai išnyko, o juos pakeitė balti garai.

– Uf. Užgesinome, – pasakė senelis. Kamilė ir Domas pavargę atsisėdo ant žolės, nusibraukė prakaitą.

– Na, dabar beliko sugrąžinti žarną mėlynosios planetos gyventojams ir būsime atlikę savo darbą, – tarė senelis.

Jis vėl pririšo žarną prie kosminio laivo ir visi sugrįžo į mėlynąją planetą. Planetos gyventojai labai apsidžiaugė – ir dėl užgesinto gaisro, ir dėl atgautų vandens žarnų. O Kamilę, Domą ir senelį už jų gerą darbą pavaišino apelsinų sultimis ir bananais.

Atsigėrę sulčių ir suvalgę bananus vaikai ir senelis atsisveikino su mėlynosios planetos gyventojais ir sugrįžo į kosminius namučius.

– Daug darbo bus oranžinės planetos gyventojams, kol užaugins naują žolę vietoj sudegusios, naujus medžius ir krūmus pasodins, – atsiduso senelis.

– Padėkime jiems! – pasiūlė Kamilė.

– Seneli, tu moki sodinti žolę, medžius ir krūmus? – paklausė Domas.

– Aišku, moku! Ir jus pamokysiu, – pažadėjo senelis. – Kai kitą kartą atskrisiu, būtinai sodinsime.

– Apsodinsime visą oranžinę planetą! – apsidžiaugė Kamilė.

– Visos gal ne, bet pusę – turbūt, – nusijuokė senelis.

Jau buvo vakaras, tad senelis atsisveikino su vaikais ir išskrido. O Kamilė ir Domas atsigulė miegučio.

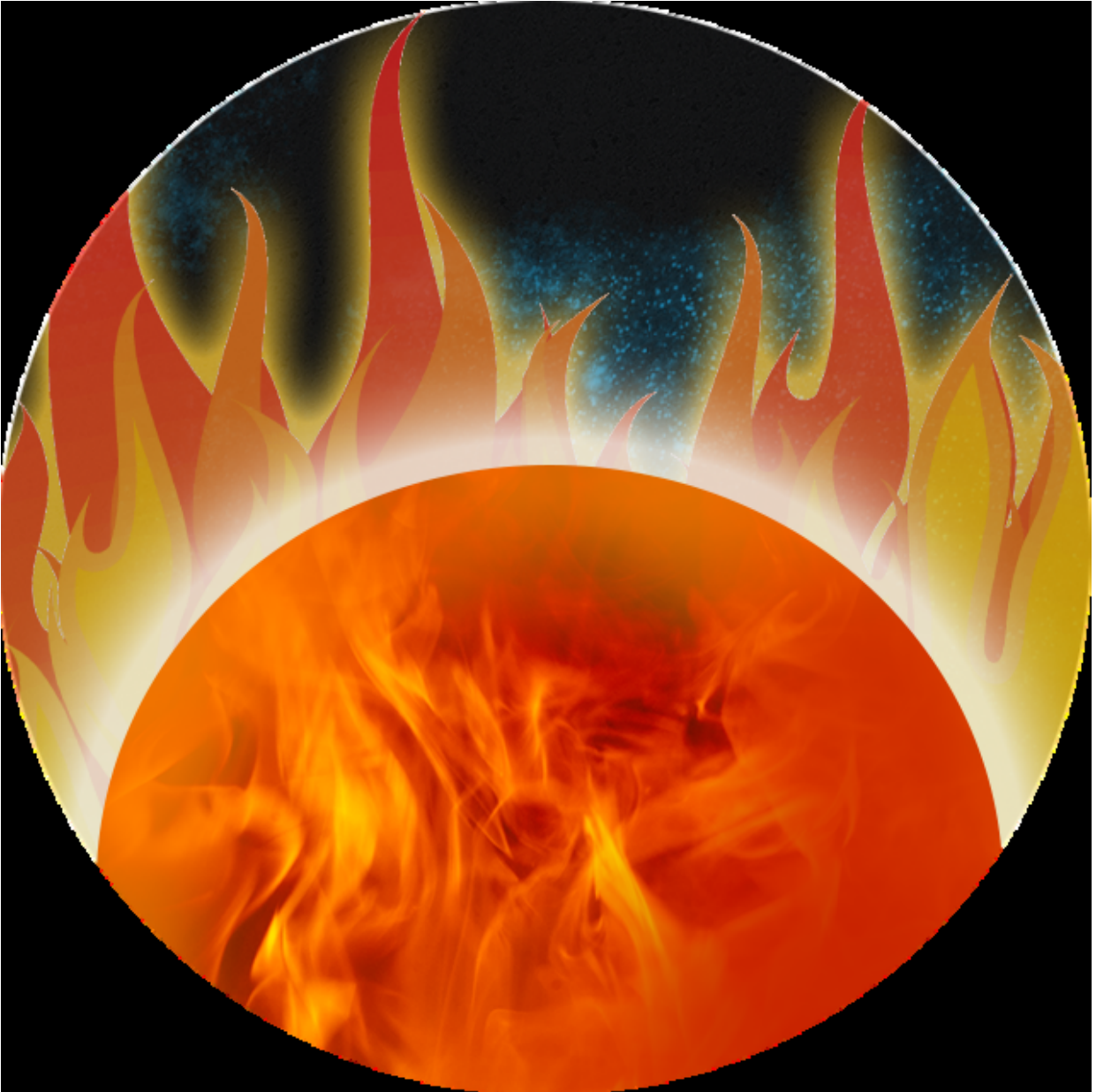
– Kamile, ar tau baisu buvo gaisras? – iš savo lovytės paklausė Domas.

– Baisuuu... – iš savo lovytės atsakė Kamilė.

– Man irgi buvo baisu. Gerai, kad senelis nieko nebijo ir visada žino, ką daryti, – atsiduso Domas. – Aš irgi noriu būti kaip senelis.

– O aš tai noriu būti kaip angelas Langelas, – atsakė Kamilė.

Ir vaikai užmigo.

14. Kamilė ir Domas skrenda į senelio kosminius namus

Gražų saulėtą rytą Kamilė ir Domas savo kosminiuose namučiuose stryktelėjo iš lovyčių, apsirengė ir susėdo žiūrėti filmukų. Bežiūrėdami išgirdo, kad kažkas beldžia į duris. Pažvelgė pro langą – ogi už durų stovi senelis.

– Labas rytas, – pasisveikino senelis. – Ar jau papusryčiavote?

– Labas, seneli! – pasisveikino Kamilė ir Domas.

– Dar nepusryčiavome, – pasakė Domas.

– Filmukus žiūrime, – paaiškino Kamilė.

– Tada greitai papusryčiaukite ir skrendame. Aš pastačiau savo kosminius namus, noriu jums parodyti. Norite? – pasiūlė senelis.

– Aišku, norime! – kartu atsakė vaikai.

Pamiršę filmukus nubėgo į virtuvę ir greitai pavalgė. O tada visi susėdo į senelio kosminį laivą ir prisisegė saugos diržus.

– Skrendam! – sukomandavo senelis ir užvedė kosminį laivą. Šis riaumodamas ir purtydamasis iš lėto pakilo, o kai atsidūrė virš debesų, įsibėgėjo ir šovė į juodo kosmoso platybes.

– Skrisime į pušynų planetą, – paaiškino senelis.

– Kodėl pušynų? – paklausė Domas.

– Nes ten labai gerai auga pušys. Vieną naktį aš skraidžiau po kosmosą ir visai netyčia atradau tą planetą. Ten labai gražu, beveik kaip jūsų planetoje, tuoj patys pamatysite.

Praskridęs kelias dideles ir keliolika mažų galaktikų senelio kosminis laivas ėmė leistis į tamsiai žalią planetą. Kai priartėjo prie paviršiaus, vaikai

pamatė, kad tokia planetos spalva – dėl daugybės pušų, kurių spygliai – tamsiai žali.

Laivas lengvai dunkstelėjo į planetos paviršių, driokstelėjo, pukstelėjo ir nutilo, liukas atsidarė. Vaikai ir senelis išlipo į pušynų planetą.

– Oi, kaip gražu! – aikelėjo Kamilė apsižvalgiusi aplinkui. Aplink žalią pievelę, kurioje nusileido laivas, visur augo aukštos gražios pušys, beveik tokios pat, kaip prie jūros, kur Kamilė ir Domas praeitą vasarą atostogavo su mama ir tėčiu.

– Jūs dar nematėte mano kosminių namų, va ten tai tikrai gražu, – pasakė senelis. – Eime.

Jie nuėjo takeliu, vingiuojančiu per pušyną. Praėjo upelį, porą mažų pievelių, didelį pilną gėlių lauką ir vėl įėjo į pušyną.

– Štai ir atėjome, – pasakė senelis. – Na, kaip jums mano namai?

– Kur? – nustebęs paklausė Domas, dairydamasis aplinkui. Nė vienoje pusėje jokių namų nesimatė.

– Taigi jūs, brač, ne ten žiūrite, – nusijuokė senelis. – Pažiūrėkite į viršų.

Kamilė ir Domas pagėlė galvas ir iš nuostabos išsižiojo: tarp keturių pušų kamienų iš rąstų ir lentų sukaltas kabojo senelio kosminis namas. Nuo jo durų iki žemės driekėsi virvinės kopėčios.

– Lipam? – paklausė senelis.

– Lipam! – pirmoji atsakė Kamilė ir nieko nelaukdama ėmė kapanotis kopėčiomis į viršų.

– Būk atsargi, – perspėjo senelis. Lipti virvinėmis kopėčiomis nebuvo taip lengva, kaip paprastomis, nes jos siūbavo į visas puses. Bet Kamilė buvo vikri ir atsargi – beveik tokia pat, kaip Domas, tad neilgai trukus jie visi atsidūrė senelio kosminiame name. Apsidairė aplinkui – labai gražu: sienos medinės, lubos ir grindys irgi medinės, viskas kvepėjo sakais. Buvo čia ir stalas, kėdės, lova.

– Seneli, iš kur viską gavai? – paklausė Domas? – Ar pasidarei iš „Lego“ kaladėlių ir burtų lazdele palietei?

– Baik juokus, vaike, – atsakė senelis. – Viską pasidariau pats, iš medžio. Paėmiau pjūklą, išpjoviau lentas, tada vinimis sukaliau grindis, sienas, stogą, padariau baldus. Juokų darbas...

Domas susižavėjęs žiūrėjo į senelį – kai užaugs, irgi norės viską pasidaryti pats.

– Seneli, kur tavo televizorius? – paklausė Kamilė.

– Vaike, kam man televizorius, tik akis gadina, – atsakė senelis. – Net kompiuterio man nereikia, kosminiuose namuose tiek įdomių dalykų galima veikti ir be televizorių bei kompiuterių.

– Kokių? – sukluso Kamilė ir Domas.

– Ogi štai. Matote: nėra jokios viryklės, negalėsime pietų išsivirti. Reikia imti ir sumeistrauti, – atsakė senelis?

– Bet... jei padarysime viryklę iš medžio, ji sudegs... – suabejojo Domas.

– Teisingai sakai, – sutiko senelis. – Dėl to reikia eiti ir prisirinkti akmenų – iš jų ir padarysime viryklę. Einam akmenų?

– Einam! – džiaugsmingai sutiko vaikai. Jiems buvo labai įdomu, kaipgi senelis padarys viryklę.

Jie nulipo virvinėmis kopėčiomis žemyn, tada senelis juos nuvedė į laukymę, kur gulėjo daug gražių apvalių akmenų. Atritino iki namų vieną akmenį, tada kitą, trečią ir ketvirtą, kol susidarė graži krūva. Reikia pasakyti, kad akmenys nebuvo lengvi – net ir senelis braukė prakaitą nuo kaktos.

O tada senelis sugalvojo, kaip tuos akmenis pakelti į viršų, į namus. Jis per vieną šaką prie namo durų permetė virvę, prie jos galo pririšo akmenį, o už kito galo traukė žemyn – akmuo kilo į viršų. Tada Kamilė ir Domas viršuje įtraukė akmenį į namo vidų. Šitaip užkėlė visus. Senelis iš akmenų sudėjo viryklės apačią, padarė sienas, ant viršaus uždėjo metalines groteles, kurias

atsinešė iš kosminio laivo, o namo lubose iš metalinio vamzdžio padarė kaminą – dūmams išeiti. Viename viryklės šone paliko skylę malkoms. Tada pridėjo į viryklę malkų ir uždegė. Ant metalinių grotelių pastatė puodą su bulvėmis ir uždėjo keptuvę su grybais. Vanduo puode suburbuliavo, grybai keptuvėje ėmė čirškėti, ir po pusvalandžio vaikai su seneliu jau turėjo skanutėlius pietus.

Susėdo visi prie stalo, pavalgė.

– Aš norėčiau miegelio, – pasakė Kamilė.

– Gerai, gulk į mano lovą, – pasiūlė senelis. Jis paguldė Kamilę, apklojo, palaukė, kol užmigs, o tada pamojo Domui pirštu.

– Eime į mišką, kol Kamilė miegos, pasivaikščiosime, – sušnibždėjo.

– Eime! – apsidžiaugė Domas.

Ir Domas su seneliu išėjo porai valandų pasivaikščioti – pakvėpuoti grynu oru, paklausyti paukščių čiulbėjimo ir pažiūrėti, gal ras ką nors įdomaus.

15. Kamilė ir Domas apsodina oranžinę planetą

Kai Kamilė pamiegojo pietų miegelio senelio kosminiuose namuose, o Domas su seneliu sugrįžo pasivaikščioję po mišką, senelis pasakė:

– Vaikai, prisimenate, kad žadėjome apsodinti oranžinę planetą, kuri nukentėjo nuo gaisro?

– Taip! – atsakė Kamilė.

– Prisimename, – atsakė Domas.

– Tai gal skrendame ir padirbėsime? – pasiūlė senelis. – Bus įdomu, pažadu.

– Įdomu? O ką mes turėsime daryti? – susidomėjo Domas.

– Oi, brač, dar niekad gyvenime niekas taip nesodino, kaip mes sodinsime. Sugalvojau visiškai naują būdą!

– Kokį būdą? – paklausė Kamilė.

– Barstyti augalų sėklas tiesiai iš kosmoso, – paaiškino senelis. – Paskleisti jas taip, kad nukristų visoje planetoje, o tada iš tų sėklų išaugs žolė, krūmai ir medžiai.

– Kaip barstyti iš kosmoso? Iš kosminio laivo? – perklausė Domas.

– Einam su manim, tuoj pamatysit, – pasakė senelis.

Jie nuėjo prie senelio kosminio laivo. Senelis iš kažkur ištraukė didelį ventiliatorių ir pritvirtino prie kosminio laivo uodegos:

– Štai sumanymas toks, – paaiškino senelis. – Kai nuskrisime prie oranžinės planetos, skraidysime aplink ją ratais, įjungsime ventiliatorių ir bersime ant jo sėklas. Ventiliatorius tas sėklas atmuš įvairiomis kryptimis ir sėklos kris ant visų oranžinės planetos vietų. Kur tos sėklos sudygs, užaugs žolė, krūmai ir medžiai.

– Skrendam sodinti! – ėmė spirgėti Kamilė.

– Pala pala, brangioji, o sėklų jau turi? – nusijuokė senelis.

– Neturiu...

– Pirmiausia eikime prisirinkti sėklų, jų čia aplinkui gausu, – pasakė senelis ir nusivedė vaikus į mišką.

Pririnko pilną maišą pušų ir eglių kankorėžių – kiekviename kankorėžyje juk pilna sėklų. Tada maišioką kaštonų – tai, kaip paaiškino senelis, irgi yra sėklos. Tada nuo lazdyno pririnko riešutų: pasirodo, tai irgi ne kas kita, kaip sėklos. O kai pamatė pienių pūkelius pievoje – pribraukė ir jų. Juk ant kiekvieno pienės „parašiuoto“ kabo po mažą sėkliukę. Kamilė perbraukė delnu per smilgos galvutę – iš jos pabiro mažos sėklytės. Tad pririnko ir maišelį smilgų galvučių.

Visus maišus su sėklomis sukrovė į senelio kosminį laivą, senelis atnešė dar kelis maišus kitų, anksčiau pririnktų sėklų.

– Na ką, turime ką barstyti, galime skristi, – pasakė senelis.

Visi sulipo į kosminį laivą ir prisisegė saugos diržus. Laivas krikdamas ir braškėdamas atsiplėšė nuo paviršiaus ir šovė į kosmosą. Po pusvalandžio priskrido oranžinę planetą.

– Dabar pasiskirstykime darbus, – pasiūlė senelis. – Aš vairuosiu kosminį laivą, kad jis skristų aplink planetą. Tu, Domai, nešk maišus su sėklomis prie ventiliatoriaus ir tada abu su Kamile atsargiai po truputį pilkite. Tinka?

– Tinka! – atsakė vaikai.

Senelis nukreipė kosminį laivą taip, kad jis skristų aplink planetą, ir įjungė ventiliatorių. Domas prinešė prie ventiliatoriaus maišą su kankorėžiais, atrišo ir abu su Kamile ėmė saujomis semti kankorėžius ir berti ant ventiliatoriaus. Kosminiam laivui iš paskos nusidriekė platus kankorėžių lietus.

Kai kankorėžiai baigėsi, Domas atnešė maišą su riešutais, vaikai rieškučiomis bėrė juos ant ventiliatoriaus ir oranžinėje planetoje ėmė lyti riešutais.

Kai baigėsi riešutai, pabėrė ant ventiliatoriaus maišą pienių pūkų, po jų – maišą smilgų sėklų, o kai ir šis baigėsi – tada atnešė ir išbėrė kitus maišus su senelio surinktomis sėklomis.

– Seneli, sėklos baigėsi! – po valandėlės sušuko Domas.

– Labai gerai! O dabar dar padarykime vieną pokštą, – pasakė senelis. – Kamile, turi savo burtų lazdelę?

– Turiu! – iš kuprinės lazdelę ištraukė Kamilė.

– Duokš šen truputį. O tu, Domai, palaikyk kosminio laivo šturvalą.

Domas perėmė laivo šturvalą, senelis atsikėlė iš piloto krėslo, paėmė iš Kamilės burtų lazdelę ir peiliuku nuo jus nuskuto ploną ploną skiedrą. Užmetė skiedrą ant ventiliatoriaus – ji subyrėjo į daugybę smulkių gabalėlių, o šie nukrito ant oranžinės planetos.

– Kam taip padarei, seneli? – nustebusi paklausė Kamilė.

– Kantrybės, vaikeliai, patys pamatysite, – neišdavė senelis. – Na ką, leidžiamės į planetą patikrinti, kaip sekasi mūsų sėkloms?

– Leidžiamės! – sutiko vaikai.

Senelis perėmė iš Domo šturvalą ir nutupdė kosminį laivą planetoje. Kai liukas atsivėrė, vaikai negalėjo patikėti savo akimis: ten, kur buvo juodi degėšiai, dabar augo jauni medeliai ir krūmokšniai, žaliavo šviežia žolytė.

– Seneli, kodėl taip greitai viskas užaugo? – paklausė Domas. – Namie sėklos vazonėlyje taip greitai nedygo...

– Čia, brač, Kamilės burtų lazdelė mums truputį pagelbėjo, – paplojo Domui per petį senelis. – Gal sėklos būtų sudygusios ir be burtų, bet aš pagalvojau, kam rizikuoti, tegu sudygsta greitai ir užtikrintai. O ir oranžinės planetos gyventojai turbūt jau taip pasiilgo žalumos, kam versti juos laukti...

Saulutė oranžinėje planetoje jau ėmė leisti ir senelis pasakė, kad visiems laikas namo. Jis parskraidino Kamilę ir Domą į jų kosminius namučius,

atsisveikino iki kito karto ir išskrido.

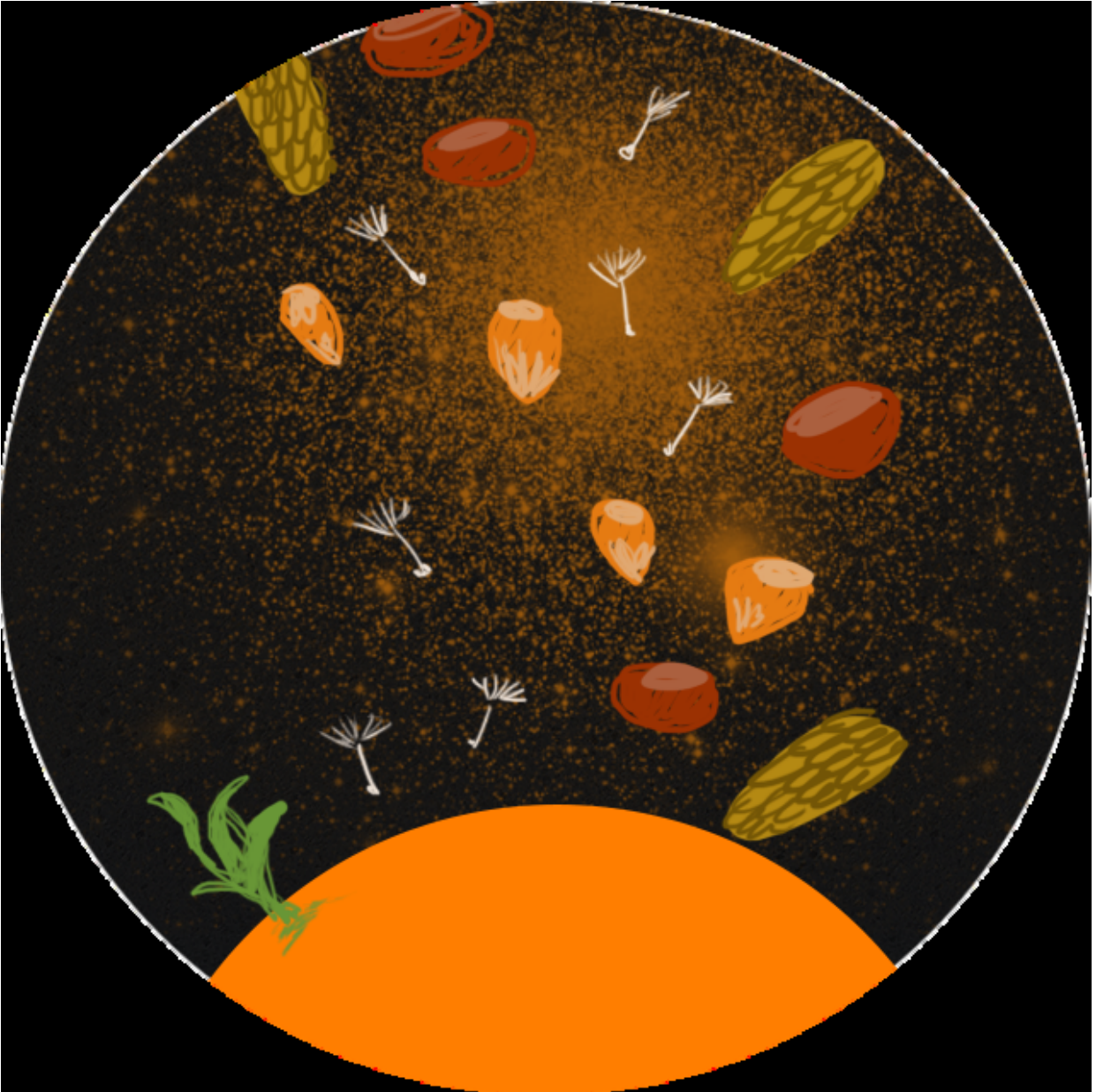
O Kamilė ir Domas pavakarieniavo, pažiūrėjo filmukus, išsivalė dantukus ir sugulė į lovytes.

– Man labiausiai patiko berti riešutus, – pasakė Kamilė. – Jie labai gražiai pokšėjo atsitrenkdami į ventiliatorių. Pokšt pokšt pokšt...

– O man patiko berti pienių pūkelius. Jie gražiai skraidė... kaip parašiutai...
Labanakt, Kamile.

– Labanakt, Domai.

Ir vaikai užmigo.

16. Kamilė ir Domas kosminėje parduotuvėje

Kai Kamilė ir Domas pabudo ryte ir pažvelgė pro savo kosminių namų langą, išvydo, kad visą dangų aptraukę juodi debesys, lyja, o stiprus vėjas net lenkia prie žemės krūmus ir medžius. Supratę, kad į lauką skubėti nėra ko, sesutė ir broliukas ramiai papusryčiavo, pažiūrėjo net du ilgus filmukus, truputį papiešė, pažaidė su savo mėgstamais žaislais, o tada jau... pradėjo nuobodžiauti.

– Kamile, prisimeni pamokėlę apie nenuobodžiavimą? – paklausė Domas. – Sugalvokime kokį nors naują žaidimą.

– Aš tai norėčiau saldainio, – patempė lūpą Kamilė. – Domai, gali man nupirkti saldainį?

– Kaip gerai, kad priminei, mes juk užsidirbome po pinigėlį pas Noros tėtį! – apsidžiaugė Domas. – Skriskime į kosminę parduotuvę!

– Skriskime! – nudžiugo ir Kamilė.

Vaikai pasiėmė pinigėlius, apsirengė neperšlampamas striukes, apsiavė botus, išskleidė lietsargius ir per kiemą nubėgo iki savo kosminio laivo. Prisisegę saugos diržus paspaudė raudonąją mygtuką, tada – geltonąją, sukomandavo „kosminis laive, skrisk į kosminę parduotuvę!“ ir paspaudė žaliąją mygtuką.

Kosminis laivas lengvai ir grakščiai atsiplėšė nuo žemės, pramušė juodų lietaus debesų paklodę ir šovė į žvaigždėto kosmoso gelmes.

Iki kosminės parduotuvės skrido gana ilgai – kosmose buvo visokių meteorų, meteoritų, asteroidų ir kitokių kosminių smulkmenų spūstys, tad vis reikėdavo arba apskristi aplinkui kokį būrį, arba, jei būrys didelis, palaukti, kol jis praskris. Bet galų gale pasiekė kosminę parduotuvę – pastatytą ne kokioje planetoje, o tiesiog kosmose. Ji sau ramiai plūduriavo erdvėje, o pirkėjų kosminiai laivai kilo ir leidosi į didelę stovėjimo aikštelę priešais parduotuvę. Ant parduotuvės stambiomis raidėmis buvo parašyta „Kosmopolis“.

Nusileidę laisvoje stovėjimo aikštelės vietoje, vaikai nuėjo į parduotuvę. Domas paėmė krepšėlį, o Kamilė, nors Domas ir įrodinėjo, kad keliems saldainiams to nereikia – vežimėlį. Viduje jie net apstulbo nuo žmonių ir kitų kosmoso gyventojų gausos ir prekių margumyno. Iš pradžių net nesusigaudė, kurioje pusėje ieškoti saldainių, bet paskui Domas pamatė, kad virš prekių lentynų yra parašyta, kur kokios prekės. „Gera, kad jau moku skaityti“, – pagalvojo pats sau Domas. Jis atrado užrašą „Saldumynai“, pamojo Kamilei ir abu nuėjo užrašo kryptimi.

Priėję ir vėl išsižiojo: nuo vieno parduotuvės krašto iki kito kiek akys matė driekėsi sausainių, saldainių, šokoladų, pyragų, bandelių ir kitokių saldėsių lentyna. Kamilė nubėgo į vieną kraštą, Domas – į kitą, ir ėjo ėjo, rinkosi rinkosi... Galų gale išsirinko: Kamilė – maišelį įvairiaspalvių čiulpinukų, Domas – pakelį sausainių su marmeladu, aplietų šokoladu. Kamilė įsidėjo savo prekę į vežimėlį, Domas – į krepšėlį, ir nuėjo prie kasos. Padėjo prekes, padavė pardavėjai pinigėlius.

– Vaikučiai, dar trūksta keturių pinigėlių, – pasakė pardavėja. – Dviejų – per mažai...

– Kamile, gal perkam tik sausainius? – į sesę atsisuko Domas.

– Gera... Nors ne, perkam tik čiulpinukus! – Kamilė išsigando liksianti be pirkinio.

– Jums pinigėlių neužteks nei sausainiams, nei saldainiams. Jūs dabar grįžkite prie lentynos, padėkite šiuos sausainius ir saldainius į vietą ir išsirinkite tokius, kurie sudėjus kainuotų ne daugiau kaip du pinigėliai, – patarė pardavėja.

Ką darysi, Kamilei ir Domui beliko tik paklausti. Jie nelaimingais veidais padėjo sausainius ir saldainius į vietas ir ėmė apžiūrinėti kitų kainas. Bet, kiek bežiūrėjo, tie skanumynai, kurie juos viliojo, kainavo daugiau nei vieną pinigėlį, o tie, kurie kainavo mažiau nei vieną pinigėlį, jų visai neviliojo...

– Domai, nerandu sau saldainių... – jau beveik verkė Kamilė.

– Ir aš nerandu... – rūščiai į lentynas žvelgė Domas. – Teisingai mama sako, viskas parduotuvėje brangu...

Kamilė nuliūdusi atsirėmė į vežimėlį ir nuleido galvą.

– Žinai... Kamile, žinai, ką pagalvojau? – staiga atkuto Domas. – Jeigu neužtenka pinigėlių mūsų saldumynams, gal nupirkime ką nors seneliui?

– O ką jis mėgsta? – sukluso Kamilė.

– Na, jis valgo obuolius... slyvas mėgsta... dar visokius riešutus...

– Nupirkime jam obuolį! – pralinksėjo Kamilė. – Einam, Domai!

– Einam, obuoliai kainuoja nebrangiai, turėtų užtekti pinigėlių, – sutiko Domas.

Domas apsižvalgė, surado skyrių, virš kurio buvo parašyta „Vaisiai“, ir nuvedė Kamilę link jo. Abu kartu išrinko didelį raudonskruostį obuolį, nunešė pardavėjai prie kasos. Ši pasvėrė obuolį ir nusišypsojo:

– Puikiai pasirinkote, pinigėlių tikrai užteks.

Sesutė ir broliukas dar gavo gražos – kelis mažesnius pinigėlius, čiupo obuolį ir nuskubėjo prie savo kosminio laivo.

– Skrendam dabar pat pas senelį, padovanosime jam obuolį, – pasiūlė Kamilė Domui.

– Gerai, skrendam, – sutiko Domas.

Vaikai prisisegė saugos diržus ir sukomandavo kosminiam laivui, kad skristų į pušynų planetą, kur senelis pasistatė namelį medyje. Laivas pakilo ir per juodojo kosmoso platybes nuskubėjo tolyn, pas vaikų taip mylimą ir labai pasiilgtą senelį.

17. Kamilė ir Domas poliklinikų planetoje

Atskridę į Pušų planetą Kamilė ir Domas nubėgo tiesiai link senelio namelio medyje ir užvertę galvas pašaukė:

– Se-ne-li!

Pro namelio langą žemyn pažvelgė senelio galva ir po akimirkos iki žemės nusidriekė virvinės kopėčios. Vaikai užlipo ir įteikė jam dovaną – kosminėje parduotuvėje nupirktą didžiulį gražų obuolį.

– Na, brač, koks obuolys! – apsidžiaugė senelis. – Iš kur tokį gavote, nejau angelai padovanojo?

– Ne, parduotuvėje tau nupirkome, – paaiškino Domas.

– Mes uždirbome pinigėlių pas Noros tėtį ir nupirkome obuoliuką! – pridėjo Kamilė.

– Oi kaip ačiū jums, darbininkai, – padėkojo senelis. – Tuoju mes tą obuolį...

Senelis paėmė peilį ir padalino obuolį į tris dalis. Vieną davė Kamilei, kitą Domui, o trečiąją pasiliko sau. Visi skaniai suvalgė savo dalį – obuolys buvo saldžiarūgštis, sultingas ir labai skaniai kvepėjo. Tada senelis pavaišino vaikus pietumis – išvirė žuvienės. Po pietų Kamilė truputį pamiegojo, Domas pažaidė su seneliu.

– Na, o dabar laukia rimta užduotis, – Kamilei atsikėlus tarė senelis. – Jums reikia pasirodyti daktarei, ar esate sveiki. Tad dabar gera proga nusikristi į poliklinikų planetą.

– Seneli, o tu mus palydėsi? – paklausė Domas, kuris nelabai mėgo daktarų, nes jie kartais sugalvodavo tai į pirštą įdurti, tai dar ką nors nemalonaus iškrėsti, o su seneliu – vis drąsiau.

– Tai žinoma! – atsakė senelis. – Kieno kosminiu laivu skrisime?

– Mūsų, mūsų! – apsidžiaugė vaikai.

Skrydis iki poliklininkų planetos neprailgo – senelis visą laiką pasakojo įdomias istorijas ir rodė visokius fokusus, tad, regis, praėjo tik lekios minutės, o laivas jau ėmė ir nusileido. Kai liukas prasivėrė, vaikai su seneliu išvydo aplinkui daugybę poliklinikų – kiekviena buvo vis kitokios spalvos.

– Seneli, o kam tiek daug poliklinikų? – paklausė Domas.

– Kiekviena skirta vis kitokiai kosminei gyvybei. O mūsųškė, žmonių, poliklinika – štai ta, raudona. Mums į ją ir reikia, į 345 kabinetą.

Poliklinikoje jie greitai surado kabinetą, pabeldė į duris.

– Užeikite, – pakvietė daktarė.

Visi užėjo, pasisveikino, atsisėdo.

– Aha, kaip gerai, kad atvykote, turiu patikrinti jūsų sveikatą ir parašyti pažymą, – vaikams pasakė daktarė. – Dabar abu išsižiokite, iškiškite liežuvius ir pasakykite „aaa“.

Vaikai išsižiojo ir laukė, kol daktarė įkiš metalinius pagaliukus, tačiau... kai kažkas prisilietė prie jų liežuvių, pajuto, kad tai ne pagaliukai, o... ledinukai!

– Gerai gerai, – pasakė daktarė. – Gerklytės neparaudusios. Ledinukus galite sučiulpti.

Vaikai nustebę tylėjo ir čiulpė ledinukus. O kai pabaigė, daktarė tarė:

– O dabar paklausykime jūsų plaučių. Kamile, tu pirma.

Kamilė pasikėlė marškinėlius, daktarė priėjo prie jos, viena ranka priglaudė prie krūtinės savo klausymo prietaisą, o kita įdėjo Kamilei į burnytę... šokolado gabalėlį! Lygiai tas pat atsitiko ir Domui. Vaikai ir vėl tylėjo, nieko nesuprasdami, o kai sukramtė šokoladą, daktarė tarė:

– Na, liko paskutinis patikrinimas. Pažiūrėsime, kaip gerai jūs girdite. Domai, dabar tu pirmas sėsk ant kėdės, užsidenk ranka vieną ausį ir kartok, ką aš

pašnibždėsiu.

Domas atsisėdo.

– Ledai, – sušnibždėjo daktarė.

– Ledai! – garsiai pakartojo Domas.

– Teisingai! – apsidžiaugė daktarė ir... įteikė Domui porciją ledų.

Paskui tas pats įvyko ir su Kamile. Vaikai sėdėjo ir tylėdami laižė ledus, senelis gudriai šypsojosi, o daktarė kažką rašė pažymose.

– Daktare... – galų gale įsidrąsino Domas. – O kodėl šįkart... viską darote kitaip... taip skaniai?

– Cha, – nusijuokė daktarė. – Suprantu, kad nustebote, bet, matote, šiandien ypatinga diena – mano gimimo diena. Dėl to ir pavaišinau jus, o kad esate visiškai sveiki, aš ir taip matau. Dabar imkite savo pažymas ir keliaukite namučio, geros jums dienos.

– Viso gero, – atsisveikino vis dar apstulbę vaikai ir senelis.

Kai uždarė kabineto duris, Domas paklausė:

– Seneli, tu žinotai, kad daktarės gimimo diena?

– Nežinojau, – kažkaip keistai šypsodamasis gūžtelėjo pečiais senelis. – Iš kur man žinoti...

– Reikia pasveikinti daktarę, – tarė Kamilė. – Tik ką jai padovanoti...

– Pinigėlių dovanai neužteks... – susirūpino Domas.

– Priskinkime jai gėlyčių! – staiga sumąstė Kamilė.

– Gerai mintis, – pritarė senelis. – Kaip tik žinau vieną gėlių pievą čia pat prie poliklinikos.

Jie visi nuskubėjo į pievą ir priskynė daugybę spalvotų gėlių – raudonų, geltonų, violetinių, oranžinių, baltų ir net mėlynų. Tada sudėjo gėles į vieną puokštę ir nunešė daktarei.

– Su gimimo diena! – ištarė visi kartu.

– Oi kokie jūs šaunuoliai, oi kaip jums ačiū, – apsidžiaugė daktarė.

Atsisveikindama ji visus pavaišino šokoladiniais saldainiais, o tada vaikai su seneliu sėdo į kosminį laivą, parskraidino senelį į Pušų planetą, o Kamilė su Domu grįžo į savo namučius, greitai pavakarieniavo, išsivalė dantukus ir krito į lovytes.

– Norėčiau, kad kasdien būtų daktarės gimimo diena, – pasakė Domas. – Tada visai nebijočiau poliklinikos.

– Aš eičiau į polikliniką kiekvieną dieną, – pritarė Kamilė.

– Labanakt, Kamile.

– Labanakt, Domai.

Ir abu užmigo.

18. Kamilė ir Domas grįžta pas mamą ir tėtį

Kitą rytą Domas pabudo nuo tylaus kūkčiojimo. Jis pakėlė galvą ir pasižiūrėjo – verkė Kamilė.

– Kamile, kas tau? – paklausė.

– Mamytės pasiilgau... Ir tėčio... Noriu namučio...

– Neverk, Kamile. Aš irgi labai pasiilgau. Skriskime pas mamą ir tėtį, atsibodo tas kosmosas, – pasiūlė Domas.

– Skriskime, Domai, – jau linksmesniu balsu pritarė Kamilė.

Vaikai atsikėlė, apsirengė, privalgė pusryčiams daug košės, pažiūrėjo kosminius filmukus ir ėmė ruošti namo.

– Domai, o kaip mūsų kosminiai namučiai vieni bus? – paklausė Kamilė. – Ar jie neliūdės?

– O mes pas juos dar atskrisime, kai vėl norėsime kosminių nuotykių. Tad jie lauks mūsų ir neliūdės.

– O kaip mūsų angelai, ar neliūdės?

– Pas juos irgi nuskrisime, – pažadėjo Domas. – O gal ir jie apsilankys mūsų sapnuose.

– Ar galime nuskristi pas angelus atsisveikinti? – paklausė Kamilė.

– Aišku, galime. Tai ką, jau ir skrendam?

– Skrendam, – sutiko Kamilė.

Jai ir vėl darėsi truputį liūdna – dabar jau dėl to, kad reikia palikti kosmosą.

Vaikai susirinko žaislus, sunešė juos į kosminį laivą, užrakino kosminių namučių duris, atsisėdo į kosminio laivo sėdynes, prisisegė saugos diržus.

– Domai, galima aš pasakysiu laivui, kur skristi? – paprašė Kamilė.

– Prašau, sakyk, – sutiko broliukas.

Kamilė paspaudė raudonąją mygtuką – laivo varikliai ėmė gausti. Tada paspaudė geltonąją mygtuką ir pasakė:

– Kosminis laive, nuskraidink mus atsisveikinti su visomis kosmoso vietomis, kurių pasiilgsime... Ir tada skrisk pas angelus...

Ir paspaudė žaliąją mygtuką. Laivas pakilo virš medžių, bet į kosmosą dar neskubėjo – nuskrido link mergaitės Noros namų. Nora su kitais vaikais žaidė kieme, pamatę Kamilės ir Domo kosminį laivą, jie ėmė mojuoti, Kamilė ir Domas jiems taip pat pamojavo pro iliuminatorių. Tada laivas pasuko virš miško, kur dirbo Noros tėtis. Jis irgi pamojavo vaikams. O jau tada šovė į kosmoso platybes.

Pirmiausia jis praskrido pro pušynų planetą, kur senelis įsirengė namelį medyje, tada prasuko pro kosminę parduotuvę, poliklinikų planetą, praskriejo pro oranžinę planetą, kurioje Kamilė su Domu ir seneliu gesino gaisrą, o vėliau gražiai apsodino medžiais, krūmais ir žole.

Toliau kosminis laivas pasuko link ledo planetos, kuri jau nebebuvo apledėjusi, nes drakonas mylėjo savo drakonę ir nebeverkė dėl jos. Tada praskriejo ir pro mėlynąją planetą, kur Kamilė su Domu atostogavo, valgė ledus ir pateko į audrą, aplankė ir kosminės mokyklėlės planetą, kur vaikai mokėsi nenuobodžiauti, prasuko pro triukšmingą žaidimų aikštelių planetą.

– Mes taip ir nenuskridome dar kartą pažaisti į tą planetą... – atsiduso Domas.

– Nieko, Domai, nuskrisime kitą kartą, kai būsim kosmose, – paguodė Kamilė.

Ir tada jau kosminis laivas pasuko link baltosios planetos, kurioje gyveno angelai.

– Labas, Kamile, labas, Domai, – nelabai nustebo angelai.

– Sveiki, angelai, ar jūs mūsų laukėte? – paklausė Kamilė.

– Tiesą sakant, laukėme, – atsakė angelas Langelas. – Jau ilgokai užsibuvote kosmose ir mes jau galvojome – kada gi skrisite namučio ir pakeliui užsuksite atsisveikinti.

– Tai mes ir užsukome, – atsiduso Domas. – Ir pas mamytę bei tėtį norisi, ir kosmosą palikti gaila...

– O jūs atskrisite mūsų aplankyti? – paklausė Kamilė.

– Žinoma, atskrisime į jūsų sapnus, – atsakė angelas Dangelas.

– Ar greitai atskrisite? Ar dažnai? – rūpinosi Kamilė.

– Na, kuo geresni būsite, tuo greičiau ir dažniau. Bet net kai būsite išdykėliai ir neklaužados – vis tiek atskrisime, mes juk jūsų angelai, – patikino angelas Dangelas.

– O dabar apsikabinkime, atsisveikinkime ir skubėkite pas mamą ir tėtį, – pasakė angelas Langelas. – Manau, kad jau seniai jų nematėte... Likite sveiki ir saugokite vienas kitą!

Vaikai apsikabino su savo angelais, pamojavo jiems atsisveikindami ir sėdo į kosminį laivą.

– Skrisk į mūsų namučius Žemėje, – sukomandavo Domas ir laivas pajudėjo savo paskutiniam skrydžiui tarp spalvotų galaktikų, žvaigždžių, planetų, kometų, ūkų, asteroidų, meteoritų. Kamilė ir Domas retkarčiais atsidusdami žvalgėsi po gražiąsias kosmoso platybes, o planeta Žemė su jų namučiais, mama ir tėčiu vis artėjo ir artėjo. Galų gale kosminis laivas pasiekė savo kelionės tikslą, švelniai ir tyliai įskrido pro langą į vaikų kambarį ir išjungė variklius. Tada pradėjo mažėti, mažėti ir galop susitraukė iki žaislinio kosminio laivo iš „Lego“ kaladėlių. Domas jį atsargiai padėjo šalia kitų „Lego“ mašinyčių ir namelių.

Kamilė pravėrė kambario duris – pasigirdo, kaip svetainėje murma televizorius, kalbasi mama ir tėtis.

– Mama! Tėti! – sušuko Kamilė, nubėgo į svetainę ir puolė mamai ant kaklo. – Kaip aš jūsų pasiilgau!

– Mama, Tėti! – iš paskos puolė Domas. – Aš jus myliu!

– Ir mes jus mylime, – nusišypsojo mamytė. – Taip trumpai tepažaidėte ir jau vėl pas mus?

Kamilė su Domu susižvalgė.

– Teisingai sakė senelis: kai kosmose praeina visa diena, Žemėje praeina tik viena minutė, – Kamilei sušnibždėjo Domas. – Mama ir tėtis galvoja, kad mes tik kelias minutes žaidėme savo kambaryje...

– Tėti, mes buvome kosmose! – garsiai pareiškė Kamilė.

– Aha, turbūt tai įdomus žaidimas, – atsakė tėtis. – Bet dabar jau pats laikas valytis dantukus ir – į lovytes...

Kai paklausę pasakėlės vaikai liko kambaryje vieni, Kamilė tarė:

– Domai, tu kosminio laivo neišardyk, aš dar norėsiu į kosmosą, pas angelus, į mūsų kosminius namučius...

– Gerai, Kamile. Bet aš galiu sukonstruoti ir dar geresnį laivą, pamatysi. Ir rytoj, kai mama su tėčiu vakare bus svetainėje, vėl skriskime į kosmosą, gerai?

– Gerai, Domai! – apsidžiaugė Kamilė. – Labanakt, Domai, iki rytojaus.

– Labanakt, Kamile.

Broliukas su sesute ramiai užmigo. Angelai baltojoje planetoje pro didelį žiūroną žvilgtelėjo, ar viskas gerai vaikučiams, o senelis pasiėmė naują ritinėlių vielos ir ėmė tvirtinti savo kosminį laivą – matyt, nujautė, kad tuoj ir vėl jo prireiks.

PABAIGA.

Daugiau nemokamų elektroninių „Naujo vardo“ knygų ieškokite
www.naujasvardas.lt/knygos